

**WSPÓLNE ZGROMADZENIE PARLAMENTARNE UMOWY O PARTNERSTWIE ZAWARTEJ
POMIĘDZY CZŁONKAMI GRUPY PAŃSTW AFRYKI, KARAIBÓW I PACYFIKU (AKP), Z JEDNEJ
STRONY, A UNIĄ EUROPEJSKĄ I JEJ PAŃSTWAMI CZŁONKOWSKIMI, Z DRUGIEJ STRONY**

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA ZE ŚRODY 19 MARCA 2014 R.

(2014/C 345/03)

Spis treści	Strona
1. Oświadczenie Kyriakosa Gerontopoulou, wiceministra spraw zagranicznych Grecji i urzędującego przewodniczącego Rady UE	10
2. Oświadczenie Mwigulu Lamecka Nchemby, wiceministra finansów Tanzanii i urzędującego przewodniczącego Rady AKP	10
3. Tura pytań do Rady	10
4. Debata z udziałem Rady – pytania z sali	11
5. Wyzwania i możliwości dotyczące osiągnięcia celów w zakresie edukacji i szkolenia zawodowego w krajach AKP	11
6. Stan negocjacji WTO	11
7. Głosowanie nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach trzech komisji stałych	12
8. Głosowania nad projektami rezolucji w trybie pilnym	12
9. Sprawy różne	12
10. Zatwierdzenie protokołu popołudniowego posiedzenia z poniedziałku 17 marca 2014 r. oraz protokołu porannego i popołudniowego posiedzenia z wtorku 18 marca 2014 r.	13
11. Termin i miejsce 28. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego	13
Załącznik I Alfabetyczna lista członków Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego	14
Załącznik II Lista obecności na sesji w Strasburgu (Francja) w dniach 17–19 marca 2014 r.	19
Załącznik III Akredytacja przedstawicieli pozaparlamentarnych	24
Załącznik IV Teksty przyjęte	25
— Rezolucja w sprawie rozprzestrzeniania się terroryzmu na świecie: rola internetu i mediów społecznościowych (ACP-EU/101.544/14/fin.)	25
— Rezolucja w sprawie integracji regionalnej oraz unowocześnienia systemów kontroli celnej na rzecz trwałego rozwoju w państwach AKP we współpracy z UE (ACP-EU/101.547/14/fin.)	28
— Rezolucja w sprawie wydobycia ropy naftowej i minerałów z dna morskiego w kontekście zrównoważonego rozwoju (ACP-EU/101.546/14/fin.)	32
— Rezolucja w sprawie praw człowieka oraz praw gospodarczych i społecznych przynależnych migrantom w państwach AKP i UE (ACP-EU 101.674/14/fin.)	35
— Rezolucja w sprawie sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej (ACP-EU/101.675/14/fin.)	39

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA ZE ŚRODY 19 MARCA 2014 R.

(Posiedzenie zostało otwarte o godz. 9.05)

OBRADOM PRZEWODNICZY: Fitz A. JACKSON

współprzewodniczący

1. Oświadczenie Kyriakosa Gerontopoulosa, wiceministra spraw zagranicznych Grecji i urzędującego przewodniczącego Rady UE

Kyriakos Gerontopoulos nakreślił główne kwestie stanowiące przedmiot wspólnego zainteresowania UE i Afryki, w tym kwestie ujęte w programie szczytu UE-Afryka oraz posiedzenia Rady AKP-UE w czerwcu 2014 r. Przedstawił priorytety prezydencji, do których należą ramy rozwojowe na okres po 2015 r., migracja oraz wsparcie ze strony sektora prywatnego na rzecz rozwoju. Podkreślił również wsparcie UE dla integracji regionalnej, zgodnie z programem Europejskiego Funduszu Rozwoju w regionie Pacyfiku i Karaibów. K. Gerontopoulos zwrócił również uwagę, że stosunki z regionem Karaibów zacieśniają się coraz bardziej z uwagi na kwestie globalne, takie jak bezpieczeństwo i klimat.

2. Oświadczenie Mwigulu Lamecka Nchemby, wiceministra finansów Tanzanii i urzędującego przewodniczącego Rady AKP

Mwigulu Lameck Nchemba podkreślił poparcie grupy AKP dla przywrócenia pokoju i praworządności w Republice Środkowoafrykańskiej, doceniając zarazem wkład UE oraz wsparcie UE za pomocą Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce. Zwrócił uwagę, że wśród tematów omawianych przez ministrów AKP znalazły się kwestie handlowe dotyczące bananów, cukru i bawełny, a także podkreślił, że UE powinna wziąć pod uwagę obawy AKP, domagając się również dalszego oddzielenia dopłat od produkcji w przypadku europejskich producentów bawełny. Podkreślił postępy w negocjacjach umów o partnerstwie gospodarczym, zwracając uwagę, że należy uwzględnić obawy krajów rozwijających się nawet po zawarciu tych umów oraz wzmocnić ich ukierunkowanie na rozwój.

3. Tura pytań do Rady

Mwigulu Lameck Nchemba odpowiedział w imieniu Rady AKP na następujące pytania:

Pytanie nr 1, które skierował Horst Schnellhardt w sprawie sytuacji w Sudanie Południowym

Pytanie nr 3, które skierowała Mariya Gabriel, w sprawie zmniejszenia umieralności matek i niemowląt w Demokratycznej Republice Konga

Pytanie nr 4, które skierował Olle Schmidt, w sprawie wolności słowa w państwach AKP

Autorzy pytań nr 1, 3 i 4 nie mieli dodatkowych pytań.

Autorzy pytań nr 2 i 5 byli nieobecni.

Kyriakos Gerontopoulos odpowiedział w imieniu Rady UE na następujące pytania i pytania dodatkowe:

Pytanie nr 6, które skierował Horst Schnellhardt w sprawie sytuacji w Sudanie Południowym

Pytanie nr 7, które skierował Enrique Guerrero Salom, w sprawie Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Sudanu

Pytanie nr 8, które skierował Gay Mitchell, w sprawie konfliktu w Republice Środkowoafrykańskiej

Pytanie nr 11, które skierował Norbert Neuser w imieniu Jo Leinena, w sprawie programu rozwojowego na okres po 2015 r.

Pytanie nr 13, które skierowała Mariya Gabriel, w sprawie zmniejszenia umieralności matek i niemowląt w Demokratycznej Republice Konga

Pytanie nr 14, które skierował Miguel Ángel Martínez Martínez w imieniu Patrice'a Tirolien, w sprawie finansowania rozwoju i zmian klimatu

Pytanie nr 15, które skierował James Kembi-Gitura (Kenia), w sprawie oszustw podatkowych dokonywanych przez korporacje międzynarodowe

Autorzy pytań nr 6, 13, 14 i 15 nie mieli dodatkowych pytań.

Autorzy pytań nr 9, 10, 12, 14 i 16 byli nieobecni.

4. **Debata z udziałem Rady** – pytania z sali

Mówcy: Musa Hussein Naib (Erytrea), Laurent N'Gon-Baba (Republika Środkowoafrykańska) oraz Mohamed El Moctar Zamel (Mauretania).

Kyriakos Gerontopoulos odnotował poparcie członków dla działań UE w Republice Środkowoafrykańskiej oraz apel o przyspieszenie wysłania misji EUFOR CAR. Podkreślił znaczenie wolności mediów, w tym publikowania tego, co politycy postrzegają za nieuczciwe. W reakcji na obawy dotyczące możliwości wykorzystania pomocy i uciążliwości procedur podkreślił, że Komisja prowadzi nieustanny dialog z krajami-beneficjentami oraz że współpraca musi być oparta na wzajemnym porozumieniu.

5. **Wyzwania i możliwości dotyczące osiągnięcia celów w zakresie edukacji i szkolenia zawodowego w krajach AKP**

Debata bez rezolucji

Alice P. Albright (główny urzędnik wykonawczy, Globalne Partnerstwo na rzecz Edukacji) wygłosiła prezentację na temat kryzysu w obszarze finansowania edukacji oraz gospodarczych i społecznych kosztów braku wysokiej jakości edukacji.

Mówcy: Boniface Yehouetome (Benin), Mariya Gabriel, Enrique Guerrero Salom, Achille Marie Joseph Tapsoba (Burkina Faso), Mo-Mamo Karerwa (Burundi), Koffi Didier Baudoua-Kouadio (Wybrzeże Kości Słoniowej), Musa Hussein Naib (Erytrea), Netty Baldeh (Gambia), Ousmane Kaba (Gwinea), Abdikadir Omar Aden (Kenia), Ana Rita Geremias Sithole (Mozambik), Abdourahamane Chegou (Niger), Piet Van Der Walt (Namibia), Kennedy K. Hamudulu (Zambia), Edit Bauer oraz Luis Riera Figueras (Komisja Europejska).

Członkowie z państw AKP podkreślili działania swoich krajów na rzecz poprawy edukacji i podkreślili potrzebę zwiększenia inwestycji w szkolenia zawodowe, koncentrując się na umiejętnościach nauczycieli, zwiększeniu liczby uczących się dzięki likwidacji opłat, wykorzystywaniu nowych technologii oraz nauczaniu informatyki, aby ułatwić uczniom dostęp do rynku pracy. Członkowie wspomnieli o potrzebie lepszego powiązania edukacji z rynkiem pracy, wspierania przedsiębiorczości i zapewnienia edukacji zarówno dzieciom (aby zmniejszyć nierówności), jak i dorosłym (dla osób, które nie mogły w młodości korzystać z wysokiej jakości edukacji).

6. **Stan negocjacji WTO**

Debata bez rezolucji

Yonov Frederick Agah (zastępca dyrektora generalnego WTO) wygłosił prezentację na temat „pakietu z Bali” w sprawie ułatwień handlowych, rolnictwa i rozwoju, uzgodnionego na 9. konferencji ministerialnej WTO w grudniu 2013 r.

Mówcy: Netty Baldeh (Gambia), Kennedy K. Hamudulu (Zambia), Olle Schmidt, Co-President Fitz A. Jackson, Yonov Frederick Agah oraz Paolo Garzotti (Komisja Europejska).

Choć niektórzy członkowie z państw AKP okazali sceptycyzm, większość mówców z zadowoleniem przyjęła to porozumienie, jak również inne elementy „pakietu z Bali”, które mają na celu wzrost wymiany handlowej w celu zwiększenia liczby miejsc pracy i zmniejszenia ubóstwa. Członkowie podkreślili znaczenie zapewnienia wartości dodanej towarów w krajach AKP i zaapelowali do partnerów unijnych o poszanowanie swoich zobowiązań dotyczących zapewnienia wystarczającej pomocy, w tym pomocy na rzecz wymiany handlowej.

(Posiedzenie zostało zamknięte o godz. 12.40 i wznowione o godz. 15.00)

Fitz A. JACKSON

Louis MICHEL

Współprzewodniczący

Alhaj Muhammad MUMUNI i

Luis Marco AGUIRIANO NALDA

Współsekretarze generalni

OBRADOM PRZEWODNICZY: Louis MICHEL

współprzewodniczący

7. Głosowania nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach trzech komisji stałych

Współprzewodniczący przypomniał zgromadzonym procedury głosowania.

- Rozprzestrzenianie się terroryzmu na świecie: rola internetu i mediów społecznościowych (ACP-EU/101.544/14/fin.)

Komisja ds. Politycznych

Sprawozdanie Mosesa Kollie (Liberia) i Zity Gurmai

Poprawki przyjęte: 1, 2.

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

- Integracja regionalna i modernizacja ceł na rzecz zrównoważonego rozwoju w krajach AKP, we współpracy z UE (ACP-EU/101.547/14/fin.)

Komisja Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu

Sprawozdanie Pieta van der Walta (Namibia) i Oldřicha Vlasáka

Nie przedłożono żadnych poprawek.

Rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

- Rezolucja w sprawie wydobycia ropy naftowej i minerałów z dna morskiego w kontekście zrównoważonego rozwoju (ACP-EU/101.546/14/fin.)

Komisja Spraw Społecznych i Środowiska

Sprawozdanie Joego Koima Komuna (Papua Nowa Gwinea) i Christy Klauf

Nie przedłożono żadnych poprawek.

Rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

8. Głosowania nad projektami rezolucji w trybie pilnym

- Prawa człowieka oraz prawa gospodarcze i społeczne migrantów w krajach AKP i UE (ACP-EU/101.674/14/fin.)

Nie przedłożono żadnych poprawek.

Rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

- Sytuacja w Republice Środkowoafrykańskiej (ACP-EU/101.675/14/fin.)

Poprawki przyjęte: 1 poprawka ustna

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

9. Sprawy różne

Mówcy: Jacob Oulanyah (Uganda), Mohamed Y Goumaneh (Dżbuti), Abdirizak Osman Hassan (Somalia) oraz Fitz A. Jackson (współprzewodniczący)

Członkowie zwrócili się do współprzewodniczących o wydanie oświadczenia potępiającego atak organizacji Asz-Szabab na żołnierzy misji Unii Afrykańskiej w Somalii (AMISOM) oraz żołnierzy somalijskich sił zbrojnych, do którego doszło w Buulo Burto (Somalia) w dniu 18 marca 2014 r.

Członkowie poruszyli kwestię braku służb protokolarnych i usług transportowych na lotnisku w Strasburgu (Francja) oraz trudności z uzyskaniem wiz Schengen.

Współprzewodniczący przyjął do wiadomości informację o ataku terrorystycznym, złożył kondolencje rodzinom ofiar i zapowiedział, że odnośne oświadczenie zostanie wydane po wyjaśnieniu faktów sprawy. Jeżeli chodzi o wize Schengen, współprzewodniczący poinformował zgromadzonych, że rząd belgijski zobowiązał się do wprowadzenia ułatwień wizowych i poprosił o przekazanie pełnej listy przedstawicieli AKP oraz pracowników reprezentujących AKP, którzy uczestniczą w Zgromadzeniu. Z uwagi na to, że listy przekazane przez niektóre kraje były bardzo długie, niemożliwe było jak dotąd przedstawienie rządowi belgijskiemu skonsolidowanej wersji listy.

Współprzewodniczący Fitz A. Jackson podziękował Louisowi Michelowi za bezgraniczne i zdecydowane wsparcie i zaangażowanie na rzecz partnerstwa AKP-UE, życząc mu powodzenia w wyborach do Parlamentu Europejskiego zaplanowanych na 22–25 maja 2014 r. Współprzewodniczący Louis Michel złożył życzenia wszystkiego najlepszego tym europosłom, którzy nie będą ubiegać się o reelekcję, w szczególności Miguelowi Ángelowi Martínezowi Martínezowi oraz Olle Schmidtowi.

10. Zatwierdzenie protokołu popołudniowego posiedzenia z poniedziałku 17 marca 2014 r. oraz protokołu porannego i popołudniowego posiedzenia z wtorku 18 marca 2014 r.

Protokół został przyjęty.

11. Termin i miejsce 28. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego

28. sesja Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego odbędzie się w dniach 1–3 grudnia 2014 r. w Port Vila (Vanuatu).

Współprzewodniczący podziękował członkom Zgromadzenia, sekretariatowi, tłumaczom ustnym, grupom politycznym i wszystkim pracownikom za pracę wykonaną w czasie sesji, a w szczególności przewodniczącemu Schulzowi za stałe zaangażowanie i wspieranie prac Zgromadzenia oraz przyczynienie się do sukcesu tego wydarzenia.

(Posiedzenie zostało zamknięte o godz. 15.35)

Fitz A. JACKSON
Louis MICHEL
Współprzewodniczący

Alhaj Muhammad MUMUNI i
Luis Marco AGUIRIANO NALDA
Współsekretarze generalni

ZAŁĄCZNIK I

ALFABETYCZNA LISTA CZŁONKÓW WSPÓLNEGO ZGROMADZENIA PARLAMENTARNEGO [wg wersji EN]

Przedstawiciele AKP

JACKSON (JAMAJKA), współprzewodniczący

ANGOLA

ANTIGUA I BARBUDA

BAHAMY

BARBADOS (wiceprzew.)

BELIZE

BENIN

BOTSWANA

BURKINA FASO

BURUNDI

KAMERUN

REPUBLIKA ZIEŁONEGO PRZYŁĄDKA

REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA

CZAD (wiceprzew.)

KOMORY

KONGO (Demokratyczna Republika Konga) (wiceprzew.)

KONGO (Republika Konga)

WYSPY COOKA

WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ

DŻIBUTI

DOMINIKA

DOMINIKANA

ERYTREA

ETIOPIA (wiceprzew.)

FIDŻI

GABON

GAMBIA

GHANA

GRENADA

GWINEA

GWINEA BISSAU

GUJANA

HAITI

JAMAJKA

KIRIBATI

LESOTO

Przedstawiciele PE

MICHEL, współprzewodniczący

ALFONSI

ALVES

BAUER

BEARDER

BICEP

BULLMANN

CALLANAN

CARVALHO

CASA

CASINI

CASPARY

CASTEX

CHRISTENSEN

COELHO

DE KEYSER

DELVAUX

DE MITA

DE SARNEZ

DURANT

ENGEL

ESTARÀS FERRAGUT

FERREIRA, Elisa

FERREIRA, João

FORD

GABRIEL

GAHLER (wiceprzew.)

GOERENS (wiceprzew.)

GRIESBECK

GUERRERO SALOM

HALL

HÄNDEL

HANNAN

HAUG

JENSEN

JOLY

Przedstawiciele AKP

LIBERIA
MADAGASKAR
MALAWI (wiceprzew.)
MALI
WYSPY MARSHALLA (Republika)
MAURETANIA
MAURITIUS
MIKRONEZJA (Federacja)
MOZAMBIK (wiceprzew.)
NAMIBIA
NAURU
NIGER
NIGERIA (wiceprzew.)
NIUE (wiceprzew.)
PALAU
PAPUA NOWA GWINEA
RWANDA
SAINT KITTS I NEVIS
SAINT LUCIA
SAINT VINCENT I GRENADYNY
SAMOA
WYSPY ŚWIĘTEGO TOMASZA I KSIĄŻĘCA
SENEGAL (wiceprzew.)
SESZELE
SIERRA LEONE
WYSPY SALOMONA
SOMALIA
RPA
SCHNELLHARDT
SUAZI
TANZANIA
TIMOR WSCHODNI
TOGO
TONGA (wiceprzew.)
TRYNIDAD I TOBAGO
TUVALU
UGANDA
VANUATU

Przedstawiciele PE

KACZMAREK
KLAß (wiceprzew.)
KORHOLA
KUHN
KURSKI
LEGUTKO
LE PEN
LÓPEZ AGUILAR
LÖVIN
McMILLAN-SCOTT
MANDERS
MARTIN
MARTÍNEZ MARTÍNEZ
MATO ADROVER
MAYER
MITCHELL
MIZZI
MOREIRA
NEUSER
NICHOLSON (wiceprzew.)
OMARJEE (wiceprzew.)
OUZKÝ (wiceprzew.)
RIVASI (wiceprzew.)
ROITHOVÁ
RONZULLI (wiceprzew.)
SCHLYTER
SCHMIDT
SURINAM (wiceprzew.)
SCOTTÀ
SENYSZYN
SPERONI (wiceprzew.)
ŠŤASTNÝ (wiceprzew.)
STRIFFLER
STURDY
TIROLIEN (wiceprzew.)
TOIA
VAUGHAN (wiceprzew.)
VLASÁK

Przedstawiciele AKP

ZAMBIA
ZIMBABWE

Przedstawiciele PE

WEBER
WIELAND
ZANICCHI
ZIMMER

KOMISJA DS. POLITYCZNYCH**Członkowie z ramienia AKP**

HLONGWANE (ZIMBABWE), współprzewodniczący
TOPSOBA (BURKINA FASO), wiceprzew.
WAIS (DŻIBUTI), wiceprzew.

ANTIGUA I BARBUDA
YEHOUE TOME (BENIN)
KAMERUN
NGON-BABA (REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA)
CHANFI (KOMORY)
NDOUANE (REPUBLIKA KONGA)
ZINSOU (WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ)
VOCEA (FIDŻI)
SEERAJ (GUJANA)
HAITI
PHILIPS (JAMAJKA)
ADEN (KENIA)
KOLLIE (LIBERIA)
MALAWI
SOUKOUNA (MALI)
WYSPY MARSHALLA
SITHOLE (MOZAMBIK)
NAURU
SAINT VINCENT I GRENADYNY
NZOWA (TANZANIA)
LAY (TIMOR WSCHODNI)
KLASSOU (TOGO)
LEUELU (TUVALU)

Członkowie z ramienia PE

CASA, współprzewodniczący
KORHOLA, wiceprzew.
CASTEX, wiceprzew.
ALFONSI
CALLANAN
CASINI
DE KEYSER
DURANT
FERREIRA, ELISA
GABRIEL
GAHLER
GRIESBECK
HANNAN
HÄNDEL
KACZMAREK
LE PEN
LÓPEZ AGUILAR
MANDERS
MARTÍNEZ MARTÍNEZ
MOREIRA
NICHOLSON
ROITHOVÁ
SCHMIDT
SPERONI
STRIFFLER
WIELAND

KOMISJA ROZWOJU GOSPODARCZEGO, FINANSÓW I HANDLU**Członkowie z ramienia AKP**

KHAN (Trinidad and Tobago), współprzewodniczący
Uganda, VC

Członkowie z ramienia PE

CARVALHO, współprzewodnicząca
LEGUTKO, wiceprzew.

Członkowie z ramienia AKP

Tonga, wiceprzew.
BARBADOS
MOTHALE (BOTSWANA)
ANDRADE RAMOS (REPUBLIKA ZIELONEGO PRZYŁĄD-
KA)
CASPARY
WA BASHARA (DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA KONGA)
FORD
DABA (ETIOPIA)
KABA (GWINEA)
GWINEA BISSAU
KIRIBATI
MAMANGY (MADAGASKAR)
VAN DER WALT (NAMIBIA)
AHMED (NIGERIA)
TAGELAGI (NIUE)
WYSPY ŚWIĘTEGO TOMASZA I KSIĄŻĘCA
SALL (SENEGAL)
WYSPY SALOMONA
OMARJEE
LONG (SAINT T LUCIA)
PANKA (SURINAM)
HAMUDULU (ZAMBIA)
STURDY
WEBER

Członkowie z ramienia PE

ALVES, wiceprzew.
BICEP
KARERWA (BURUNDI)
BULLMANN
ENGEL
MESSU (GWINEA RÓWNIKOWA)
GOERENS
GUERRERO SALOM
JENSEN
KUHN
MARTIN
MATO ADROVER
MAYER
McMILLAN-SCOTT
MICHEL
MITCHELL
MIZZI
SAINT KITTS I NEVIS
SCHLYTER
OMER (SUDAN)
DLAMINI (SUAZI)
ŠŤASTNÝ
TIROLIEN
ZANICCHI

KOMISJA SPRAW SPOŁECZNYCH I ŚRODOWISKA**Członkowie z ramienia AKP**

ROGOMBE (Gabon), współprzewodniczący
BALDEH (Gambia), wiceprzew.
JIMÉNEZ (Dominikana), wiceprzew.
XIRIMBIMBI (ANGOLA)
BAHAMY
PEYREFITTE (BELIZE)
WEIDOU (CZAD)
WYSPY COOKA
DOMINIKA

Członkowie z ramienia PE

RIVASI, współprzewodnicząca
BAUER, wiceprzew.
SCHNELLARDT, wiceprzew.
BEARDER
CHRISTENSEN
COELHO
DELVAUX
DE MITA
DE SARNEZ

Członkowie z ramienia AKP

ERYTREA
BAGBIN (GHANA)
GRENADA
LESOTO
ZAMEL (MAURETANIA)
MAURITIUS
SFEDEROWANE STANY MIKRONEZJI
CHEGOU (NIGER)
KANAI (PALAU)
KOIM (PAPUA NOWA GWINEA)
RWANDA
PURCELL (SAMOA)
POOL (SESZELE)
BUNDU (SIERRA LEONE)
HASSAN (SOMALIA)
RPA
LENGKON (VANUATU)

Członkowie z ramienia PE

ESTARÀS FERRAGUT
FERREIRA, João
HALL
HAUG
JOLY
KLAß
KURSKI
LÖVIN
NEUSER
OUZKÝ
RONZULLI
SCOTTÀ
SENYSZYN
TOIA
VAUGHAN
VLASÁK
ZIMMER

ZAŁĄCZNIK II

LISTA OBECNOŚCI NA SESJI W STRASBURGU (FRANCJA) W DNIACH 17–19 MARCA 2014 R.

(Kenia), współprzewodniczący	MICHEL, współprzewodniczący
FONTES PEREIRA (Angola)	BAUER ⁽¹⁾ ⁽³⁾
FORBES (Bahamy)	BEARDER ⁽¹⁾
MOTLHALE (Botswana)	BINEV ⁽¹⁾
TAPSOBA(Burkina Faso)	CASHMAN. ⁽¹⁾ ⁽²⁾ (for TOIA, P.)
MO-MAMO KARERWA(Burundi)	CHRYSOGELOS ⁽²⁾
GBERI (Kamerun)	GABRIEL
ANDRADE RAMOS (Republika Zielonego Przylądka)	GAHLER (wiceprzew.)
NGON-BABA (Republika Środkowoafrykańska)	GRIESBECK ⁽²⁾
ALI ABAKAR (Czad) (wiceprzew.)	GUERRERO SALOM ⁽³⁾
MABAYA (Demokratyczna Republika Konga) (wiceprzew.)	HAUG
NDOUNE (Republika Konga)	KLAß (wiceprzew.)
TOURE (Wybrzeże Kości Słoniowej)	MARTÍNEZ MARTÍNEZ ⁽¹⁾
WAIS (Dżibuti)	MAYER
DAGO (Etiopia) (wiceprzew.)	MITCHELL
VOCEA (Fidzi)	NEUSER
ROGOMBE (Gabon)	SCHMIDT
BALDEH (Gambia)	SCHNELLHARDT
BAGBIN (Ghana)	ŠŤASTNÝ (wiceprzew.)
KABA (Gwinea)	STRIFFLER
PHILLIPS (Jamajka)	ZABORSKA ⁽³⁾
ADEN (Kenia)	
KOLLIE (Liberia)	
MAMANGY (Madagaskar)	
SOUKOUNA (Mali)	
ZAMEL (Mauretania)	
SITHOLE (Mozambik) (wiceprzew.)	
CHEGOU (Niger)	
AHMED (Nigeria) (wiceprzew.)	
TAGELAGI (Niue) (wiceprzew.)	
KOMUN (Papua Nowa Gwinea)	
UWIMANIMPAYE (Rwanda)	
SALL (Senegal) (wiceprzew.)	
POOL (Seszele)	
BUNDU (Sierra Leone)	
HASSAN (Somalia)	

ROTHKEGEL (RPA)

PANKA (Surinam) (wiceprzew.)

DLAMINI (Suazi)

NZOWA (Tanzania)

LAY (Timor Wschodni)

TIGNOKPA (Togo)

TAIONE (Tonga) (wiceprzew.)

KHAN (Trynidad i Tobago)

OULANYAH (Uganda)

HAMUDULU (Zambia)

HLONGWANE (Zimbabwe)

(*) Kraj reprezentowany przez osobę niebędącą parlamentarzystą.

(¹) Obecni w dniu 17 marca 2014 r.

(²) Obecni w dniu 18 marca 2014 r.

(³) Obecni w dniu 19 marca 2014 r.

Obecni również:

ANGOLA

XIRIMBIMBI

TEIXEIRA

da CRUZ

AFONSO

NGOMA

CORDEIRO

JAIME

dos SANTOS

BAHAMY

JACKSON

BARBADOS

BRATHWAITE

BENIN

TODJINO

DAYORI

HOUNGNIGBO

BOTON

OGUIDAN

BOTSWANA

MANGOLE

SEEKETSO

SAUBI

BURKINA FASO

OUEDRAOGO ZARE

DOAMBA

BAKIO

BURUNDI

MWIDOGO

NIYUNGEKO

MASUDI

BUCUMI

HABARUGIRA

BAZONYICA

NIYUBAHWE

Jean KAREKEZI

KAMERUN

NAAH ONDOUA

TCHATCHOUNG

AWUDU MBAYA

OWONA KONO

NGAYAP

MBASSA NDINE

ELOUMBA MEDJO

DAOUDA

MBANG EKOUTOU

REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRY- KAŃSKA

NOUGANGA

CZAD

ADJI
TEKILO
DINGAOMAIBE
MOG-NANGAR
AFFONO
GUELPINA

COMOROS

MOHAMED

DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA KONGA

MABAYA GIZI AMINE
MUTIRI wa BASHARA
MOLIWA MOLEKO
KONDE VILA-ki-KAKANDA
BASIALA MAKI
KABAMBA WA UMBA
OTSHUMAMPITA ALOKI
EBUA LIHAU
KABWE
VUDISA MBOMGOMPASI
NGINDU KABUNDI BIDUAYA
LUKUKA

REPUBLIKA KONGA

NDINGA MAKANDA
LIKIBI
DOUMA
NGAMELLA

WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ

ZINSOU
BAUDOUA-KOUADIO
TOURE
SANGANOKO

DŻIBUTI

GOUMANEH
HASSAN
SAID
BOURHAN ALI

GWINEA RÓWNIKOWA

MOHABA MESSU
TORAO OYO
OBAMA NSUE MENGUE
NGUEMA MANANA
NCHAMA ELA
CHEVOLA BOMALA

ERYTREA

TEKLE

ETIOPIA

DABA WAKJIRA
DESTA

GABON

MILEBOU AUBUSSON MANGOUALA
MOMBO
RISSONGA
LOUNDOU

GAMBIA

SILLAH
NJIE
KEBBEH
CAMARA

GHANA

ASAMOAH
SARKU
OSEI-MENSAH

GWINEA

SYLLA
DIALLO
SYLLA
DIALLO
GROVOGUI

KENIA

KEMBI GITURA
JOHNSON
NJIRU
KARWITHA
NDINDIRI

LESOTO

MAHASE-MOILLOA
KOTO
MAPHIKE
MOQOLO

MALI

CISSE
HAMATOU
HAIDARA Aichata CISSE
DIARRASSOUBA
TIMBINE
DIALLO
DIALLO

MAURETANIA

EL MOKHTAR
WANE
MARRAKCHY
MINT HAMA OULD GHRIB

MOZAMBIK

MALENDZA
MANUEL
DAVA
MATE

NAMIBIA

NAHOLO
NGHILEDELE
MUCHILA

NIGER

ILLO
OUSMANE
TONDY
MAINA
IBRAHIM
ISSAKOU
CAZALICA

NIGERIA

MADWATTE
IBRAHIM
NSIEGBE
OKORIE
DALHATU
BURAIMO
MAIKASUWA
AUDU
AKPAN
ABDULLAHI
ALHASSAN

PAPUA NOWA GWINEA
KALINOE, CSM CBE
BALANGETUMA
ME'ALIN

RWANDA
RUGEMA

SENEGAL
TALL
FALL
LO
DIALLO
SECK
SAMBOU

SESZELE
FOCK TAVE
VEL
SAMSON

SIERRA LEONE
SORIE
LEWALLY
KUYEMBEH
KOROMA

SOMALIA
HASSAN

RPA
ROTHKEGEL
SWART

SUDAN
HASSABELRASOUL
ABDELMAGID
OMER
MOHAMED
OSMAN

SURINAM
TJIN A TSOI
WANGSABESARI
NELSON
NAAR

SUAZI
NHLEKO

TANZANIA
ZUNGU
MWANJELWA
THOMAS
MARWA
MBISE
YAKUBU
NZOWA

TIMOR WSCHODNI
BRANCO
SANTOS
FILIPE
MARTINS

TRYNIDAD I TOBAGO
KING-ROUSSEAU
JOSEPH
EDWARDS

UGANDA
BWAMBALE
AKOL
TANNA
MDHVANI
KIBIRIGE
KAWEESA
KAGORO

VANUATU
JOY

ZAMBIA
KABWE
NGULUBE
MUBANGA

ZIMBABWE
CHIKWINYA
MAHLANGU
CHIPARE
JURU
MASARA

RADA AKP

Mwigulu LAMECK NCHEMBA, wiceminister finansów (Tanzania)

RADA UE

Kyriakos GERONTOPOULOS, wiceminister spraw zagranicznych (Grecja)

KOMISJA EUROPEJSKA

Andris PIEBALGS, komisarz ds. rozwoju

EUROPEJSKA SŁUŻBA DZIAŁAŃ ZEWNĘTRZNYCH

COSTA PEREIRA, kierownik wydziału ds. obszaru panafrykańskiego

EUROPEJSKI KOMITET EKONOMICZNO-SPOŁECZNY

VERBOVEN

UNIA AFRYKAŃSKA

IGUEH

ECOWAS
KABORE

SEKRETARIAT AKP
MUMUNI, wiceprezydent generalny

SEKRETARIAT UE
AGUIRIANO NALDA, wiceprezydent generalny

ZAŁĄCZNIK III

AKREDYTACJA PRZEDSTAWICIELI POZAPARLAMENTARNYCH

Fidzi

Peceli Vuniwaqa Vocea

ambasador delegacji Fidzi

ZAŁĄCZNIK IV

TEKSTY PRZYJĘTE

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie rozprzestrzeniania się terroryzmu na świecie: rola internetu i mediów społecznościowych**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Strasburgu (Francja) w dniach 17–19 marca 2014 r.,
 - uwzględniając zawartą w Kotonu umowę o partnerstwie AKP-WE, zwłaszcza jej art. 11A,
 - uwzględniając przyjętą w 1999 r. Konwencję Organizacji Jedności Afrykańskiej w sprawie zapobiegania terroryzmowi i zwalczania go oraz przyjęty w 2002 r. plan działania posiedzenia międzyrządowego wysokiego szczebla Unii Afrykańskiej w sprawie zapobiegania terroryzmowi w Afryce i walki z nim,
 - uwzględniając decyzje nr 3/04 i 7/06 Rady Ministrów Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie dotyczące walki z wykorzystywaniem internetu do celów terroryzmu,
 - uwzględniając rezolucje 1373 (2001), 1566 (2004) i 1624 (2005) Rady Bezpieczeństwa ONZ, które zawierają kluczowe elementy międzynarodowych ram prawnych dotyczące walki z terroryzmem,
 - uwzględniając globalną strategię zwalczania terroryzmu przyjętą przez Organizację Narodów Zjednoczonych w dniu 8 września 2006 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Politycznych (AKP-UE/101.544/14/A/fin.),
- A. mając na uwadze, że na całym świecie, zwłaszcza w państwach AKP i państwach członkowskich UE utrzymują się zagrożenia terrorystyczne;
- B. mając na uwadze, że strategie polityczne i środki zwalczania terroryzmu mogą być skuteczne tylko wtedy, gdy są realizowane zgodnie z prawem międzynarodowym, w szczególności z międzynarodowym prawem dotyczącym praw człowieka;
- C. mając na uwadze, że rozprzestrzenianie się terroryzmu jest łatwiejsze dzięki korzystaniu z internetu i mediów społecznościowych, za sprawą których struktura, metody i sposoby finansowania sieci terrorystycznych stały się bardziej złożone i trudniejsze do wykrycia;
- D. mając na uwadze, że internet i media społecznościowe są narzędziami, które mogą być wykorzystywane zarówno w celach terrorystycznych, jak i w walce przeciw rozprzestrzenianiu się terroryzmu; mając na uwadze, że to nie internet należy postrzegać jako zagrożenie samo w sobie;
- E. mając na uwadze, że istnieje nowy rodzaj terroryzmu wymierzonego przeciwko służbom informatycznym, zwłaszcza organów publicznych, o nazwie „cyberterroryzm”;
- F. mając na uwadze, że internet i media społecznościowe, takie jak Facebook, LinkedIn, Viadeo, Twitter i Youtube, są coraz częściej wykorzystywane przez organizacje terrorystyczne w celu rekrutacji internautów, ich finansowania oraz nawoływania do przeprowadzania aktów terrorystycznych, a także do szkolenia ich w tym zakresie;

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 19 marca 2014 r. w Strasburgu (Francja).

- G. mając na uwadze, że internet jest siecią umożliwiającą natychmiastową komunikację międzynarodową oraz nieograniczoną przestrzenią dla interakcji, której nie można cenzurować; mając na uwadze, że internet jest również potężnym narzędziem prowadzenia szantażu i wywierania presji na opinię międzynarodową za pomocą upowszechniania obrazów ukazujących egzekucje lub maltretowanie zakładników;
- H. mając na uwadze, że cyberterrorystyczny umożliwia grupom terrorystycznym nawiązywanie i podtrzymywanie kontaktów bez przeszkód w postaci fizycznych granic, przez co istnieje coraz mniejsza potrzeba dysponowania bazami lub schronieniami w danym kraju; mając na uwadze, że jego ponadnarodowy charakter wymaga skoordynowanej reakcji państw;
- I. mając na uwadze, że terroryści coraz powszechniej posługują się nowymi technologiami informacyjnymi w celu rozpowszechniania swoich nagrań audiowizualnych, tworzonych z myślą o prezentowaniu swojej ideologii, sianiu strachu wśród ludności, identyfikowaniu, rekrutowaniu i radykalizowaniu potencjalnych członków, aby uczynić z nich przyszłych bojowników, zbieraniu i przekazywaniu funduszy oraz organizowaniu aktów terrorystycznych lub nawoływaniu do nich;
- J. mając ponadto na uwadze, że organizacje terrorystyczne w szerokim zakresie wykorzystują internet i media społecznościowe do utrzymywania kontaktu między sobą i ze swoimi infrastrukturami operacyjnymi, które są często znacznie od siebie oddalone, w celu przekazywania wiedzy na temat wytwarzania bomb i rakiet oraz zbierania funduszy;
- K. mając na uwadze, że korzystaniu z internetu i mediów społecznościowych do celów terrorystycznych sprzyja fakt, że państwa demokratyczne wahają się z podjęciem działań w ogóle, w trosce o ochronę wolności słowa, i ociągają się z przyjęciem skutecznych środków wymierzonych w strony internetowe, które propagują radykalne ideologie oraz szerzą nietolerancję, nienawiść i przemoc;
- L. mając na uwadze, że szereg czynników społeczno-gospodarczych i politycznych, takich jak ubóstwo, bezrobocie młodzieży, izolacja i wycofanie z życia społecznego, nietolerancja, brak wykształcenia, niesprawiedliwość społeczna, konflikty i złe zarządzanie, może stanowić sprzyjające podłoże dla radykalizacji;
- M. mając na uwadze, że terrorystyczny we wszystkich formach i przejawach jest jednym z najpoważniejszych zagrożeń dla pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego oraz że należy bezwzględnie go zwalczać wszelkimi środkami zgodnymi z Kartą Narodów Zjednoczonych, międzynarodowym prawem dotyczącym praw człowieka i międzynarodowym prawem humanitarnym;
- N. mając na uwadze, że w rezolucji 1624 (2005) Rada Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych wezwała państwa, by w realizacji zobowiązań spoczywających na nich na mocy prawa międzynarodowego podjęły wszelkie niezbędne i właściwe środki na rzecz ustanowienia prawnego zakazu nawoływania do popełniania aktów terrorystycznych oraz na rzecz przeciwdziałania nawoływaniu do takich aktów;
- O. mając na uwadze, że należy potwierdzić zobowiązania przyjęte przez państwa w ramach globalnej strategii zwalczania terrorystycznego przyjętej przez Organizację Narodów Zjednoczonych, w szczególności zobowiązanie do „koordynacji wysiłków w skali międzynarodowej i regionalnej w celu przeciwdziałania terrorystycznemu we wszystkich jego formach i przejawach w internecie” oraz do „wykorzystywania internetu jako narzędzia służącego zwalczaniu terrorystycznemu”;
1. apeluje do państw AKP i państw członkowskich UE o przestrzeganie ich zobowiązań wynikających z rezolucji 1373, 1566 i 1624 Rady Bezpieczeństwa ONZ;
 2. wzywa państwa AKP i państwa członkowskie UE do pełnej współpracy z Komitetem Antyterrorystycznym utworzonym na mocy rezolucji 1373 (2001) oraz komitetem utworzonym na mocy rezolucji 1540 (2004), a także apeluje do tych organów o zacieśnienie współpracy;
 3. wzywa państwa AKP i państwa członkowskie UE do współpracy mającej na celu poprawę czujności w związku z działaniami organizacji terrorystycznych; zwraca się również do państw AKP i do UE o opracowanie sposobów współpracy, aby zapobiegać aktom terrorystycznym, promując tym samym skuteczne zwalczanie terrorystycznego szczególnie poprzez zapewnianie wymiany informacji odpowiednimi formalnymi kanałami komunikacji;
 4. wzywa państwa AKP i państwa członkowskie UE, które jeszcze tego nie uczyniły, do ustanowienia w ramach swoich rządów komórek ds. zapobiegania wszelkiego rodzaju terrorystycznemu i zwalczania go, tak aby poprawić współpracę między służbami i zapewnić komunikację z międzynarodowymi, regionalnymi i lokalnymi punktami kontaktowymi, jednocześnie zapewniając obywatelom prawo do korzystania z wolności słowa oraz angażowania się w zdecydowaną demokratyczną opozycję i debatę; zwraca się do państw o wzmocnienie możliwości w zakresie monitorowania sieci poprzez bliską współpracę ze szkołami wyższymi, które kształcą ekspertów w tej dziedzinie;

5. zwraca się do Komisji Europejskiej i organizacji międzynarodowych, takich jak Komitet Antyterrorystyczny, Interpol, Biuro Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przemocności (UNODC) i Organizacja Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE), o udzielenie niezbędnej pomocy państwom AKP na rzecz wzmocnienia ich zdolności w dziedzinie zapobiegania terroryzmowi i zwalczania go;
6. zwraca się do państw AKP i państw członkowskich UE o wymianę informacji na temat wykorzystania internetu do celów terrorystycznych oraz o współpracę przy opracowywaniu skutecznych środków zwalczania tego zagrożenia;
7. wzywa do kontroli stron internetowych, które nawołują do nienawiści i propagują idee terrorystyczne oraz informacje i dane wywiadowcze dotyczące aktów terrorystycznych i działalności terrorystycznej, oraz apeluje, aby ta kontrola była przejrzysta, a zebrane dane chronione;
8. zauważa, że internet jest niezwykle cennym narzędziem, które pozwala obywatelom wyrażać swe poglądy lub ich bronić, zapewnia dostęp do informacji i umożliwia dochodzenie swoich praw, a także jest doskonałym narzędziem komunikacji, sprzyjającym otwarciu się na inne kultury i rozwojowi osobistemu;
9. zwraca się do państw AKP i państw członkowskich UE o przyjęcie prawodawstwa wprowadzającego skuteczne, przejrzyste i demokratyczne procedury umożliwiające natychmiastowe zamykanie stron internetowych, które służą interesom terrorystów;
10. zauważa, że nie wystarczy przyjąć przepisy w celu walki z rozprzestrzenianiem się terroryzmu przez internet i media społecznościowe z powodu trudności egzekwowania tych przepisów w sieci; zwraca się zatem do państw AKP i państw członkowskich o skupienie uwagi na profilaktyce i informowaniu, szczególnie w odniesieniu do młodych ludzi, aby uczynić ich odpowiedzialnymi i świadomymi użytkownikami, ale również w odniesieniu do osób, które pracują mniej lub bardziej bezpośrednio w dziedzinie bezpieczeństwa narodowego i których dane osobowe znajdujące się w internecie mogą zostać wykorzystane do celów terrorystycznych;
11. wzywa państwa AKP, państwa członkowskie UE oraz Komisję do współpracy z dużymi grupami sektora internetowego w celu opracowania sposobów zwalczania procederu wykorzystywania internetu do celów terrorystycznych oraz monitorowania werbowania użytkowników, a także zapobiegania takiemu werbowaniu, przy jednoczesnym poszanowaniu przynależnych obywatelom praw do prywatności i wolności słowa; zwraca uwagę, że państwa, jak również organizacje międzynarodowe mają możliwość szerszego wykorzystywania internetu i mediów społecznościowych do rozpowszechniania kontradyskursu z myślą o walce z radykalizacją;
12. zwraca się do rządów o sprawowanie ścisłej kontroli, tak aby nie doprowadzić do sytuacji, w której dary dla organizacji charytatywnych i stowarzyszeń społecznych mogłyby stać się źródłem finansowania działalności terrorystycznej;
13. wzywa wszystkie państwa do pełnej współpracy w zakresie środków służących zwalczaniu terroryzmu, w myśl zobowiązań wynikających z prawa międzynarodowego;
14. zwraca się do właściwych organizacji międzynarodowych, regionalnych i lokalnych o zacieśnienie współpracy międzynarodowej w zakresie zwalczania terroryzmu oraz o zintensyfikowanie stosunków z Organizacją Narodów Zjednoczonych, w szczególności z Komitetem Antyterrorystycznym, w celu ułatwienia pełnego i niezwłocznego wdrożenia rezolucji 1373 (2001); zachęca państwa członkowskie UE i państwa AKP do utrzymywania stałego kontaktu ze specjalnym sprawozdawcą ONZ ds. walki z terroryzmem i praw człowieka oraz do kierowania do niego zaproszeń;
15. podkreśla konieczność dalszego wzmocnienia programów walki z ubóstwem i marginalizacją oraz wspierania rozwiązywania konfliktów w celu powstrzymania procesu osłabiania określonych grup społecznych, które w przeciwnym wypadku – w desperacji – mogą do pewnego stopnia uwierzyć w propagandę i posłuchać nawoływań ugrupowań ekstremistów;
16. zwraca się do wszystkich publicznych i prywatnych organów audiowizualnych o uwzględnienie w swoich produkcjach treści służących informowaniu ludności o zagrożeniach związanych z propagandą prowadzoną przez radykalne ugrupowania oraz o odpieranie destrukcyjnych i ekstremistycznych idei, które wiążą się z taką propagandą;
17. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, Unii Afrykańskiej, Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie oraz organizacjom regionalnym państw AKP.

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie integracji regionalnej oraz unowocześnienia systemów kontroli celnej na rzecz trwałego rozwoju w państwach AKP we współpracy z UE**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Strasburgu (Francja) w dniach 17–19 marca 2014 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. (umowa z Kotonu), w szczególności jej art. 36 i 37, a także zmiany wprowadzone do umowy z Kotonu w latach 2005 ⁽²⁾ i 2010 ⁽³⁾,
- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 18 września 2000 r., w której ustalono milenijne cele rozwoju jako cele w zakresie likwidacji ubóstwa uzgodnione wspólnie przez wspólnotę międzynarodową,
- uwzględniając komunikaty Komisji zatytułowane „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju – Program działań na rzecz zmian” (COM(2011) 637) i „Przyszłe podejście do wsparcia budżetowego UE na rzecz państw trzecich” (COM(2011) 638),
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Rady w sprawie realizacji 11. Europejskiego Funduszu Rozwoju (COM(2013) 445),
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1528/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie stosowania uzgodnień dotyczących produktów pochodzących z niektórych państw wchodzących w skład grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) przewidzianych w umowach ustanawiających lub prowadzących do ustanowienia umów o partnerstwie gospodarczym ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012 z dnia 25 października 2012 r. wprowadzające ogólny system preferencji taryfowych i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 732/2008 ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1207/2001 z dnia 11 czerwca 2001 r. w sprawie procedur ułatwiających wystawianie świadectw przewozowych EUR.1, sporządzanie deklaracji na fakturze i formularzy EUR.2 i wydawanie zezwoleń niektórym upoważnionym eksporterom w ramach przepisów regulujących handel na warunkach preferencyjnych między Wspólnotą Europejską i niektórymi krajami oraz uchylające rozporządzenie (EWG) nr 3351/83 ⁽⁶⁾,
- uwzględniając wytyczne Wspólnoty dotyczące stosowania we Wspólnocie przepisów regulujących ważność dowodów pochodzenia,
- uwzględniając komunikat Komisji określający warunki, w kontekście preferencyjnych ustaleń taryfowych, informowania przedsiębiorców i administracji państw członkowskich o przypadkach uzasadnionych wątpliwości odnośnie do pochodzenia towarów ⁽⁷⁾,
- uwzględniając instrukcję Banku Światowego w sprawie unowocześnienia systemów kontroli celnej opublikowaną w 2005 r. (wersja francuska – 2007 r.),
- uwzględniając Konsensus europejski w sprawie rozwoju ⁽⁸⁾,
- uwzględniając kod lokalizacji Narodów Zjednoczonych obowiązujący w handlu i transporcie (UN/LOCODE) i jego coroczne aktualizacje,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 19 marca 2014 r. w Strasburgu (Francja).

⁽²⁾ Dz.U. L 287 z 28.10.2005, s. 4.

⁽³⁾ Dz.U. L 287 z 4.11.2010, s. 3.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 348 z 31.12.2007, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 303 z 31.10.2012, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 165 z 21.6.2001, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 332 z 30.10.2012, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

- uwzględniając kody taryfy celnej HS służące do przesiewania substancji zubożających warstwę ozonową,
 - uwzględniając dokument OECD z lipca 2012 r. zatytułowany „Administracja podatkowa: wykrywanie korupcji”, wydany w ramach inicjatywy CleanBiz ⁽¹⁾,
 - uwzględniając 8. konferencję Światowej Organizacji Celnej w sprawie partnerstwa na rzecz badań naukowych i rozwoju systemów kontroli celnej (PICARD), której gospodarzem był Instytut Stosunków Międzynarodowych i Prawa Międzynarodowego Państwowego Uniwersytetu Badawczego w Sankt Petersburgu w dniach 18–20 września 2013 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 450/2008 ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (zmodernizowany kodeks celny) w odniesieniu do daty rozpoczęcia jego stosowania ⁽³⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 608/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej przez organy celne oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1383/2003 ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając Porozumienie WTO w sprawie stosowania art. VII GATT (ustalenie wartości celnej) ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając Porozumienie WTO w sprawie reguł pochodzenia ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając dokument Światowej Organizacji Celnej zatytułowany „Systemy kontroli celnej w XXI wieku” oraz rezolucję Rady Współpracy Celnej z czerwca 2009 r. w sprawie ciągłej odpowiedzi Światowej Organizacji Celnej na ogólnoswiatowy kryzys gospodarczy,
 - uwzględniając art. 51, przypis 14 Porozumienia WTO w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej dotyczący „towarów oznaczonych podrabianym znakiem towarowym” i „pirackich towarów chronionych prawem autorskim” ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając konferencję Międzyamerykańskiego Centrum Administracji Podatkowych (CIAT) 2013 w sprawie wzmacniania relacji między organami celnymi a organami podatkowymi w celu zapobiegania oszustwom podatkowym, która odbyła się w Nairobi (Kenia) w dniach 9–12 września 2013 r. ⁽⁸⁾,
 - uwzględniając deklarację ministerialną złożoną podczas dziewiątej konferencji ministerialnej WTO, która odbyła się na Bali w dniach 3–6 grudnia 2013 r., oraz decyzje podjęte w trakcie tej konferencji,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu (AKP-UE/101.547/14/fin.),
- A. mając na uwadze, iż systemy kontroli celnej odgrywają kluczową rolę w pobieraniu należności celnych w handlu towarami, które są kluczowym źródłem dochodów dla budżetu publicznego, w szczególności w takich krajach jak większość państw AKP mierzących się z wysokim poziomem deficytu i długu publicznego;
- B. mając na uwadze, iż jednym z celów wsparcia budżetowego w ramach 11. Europejskiego Funduszu Rozwoju (2014–2020) powinno być poprawienie i intensyfikacja pomocy technicznej oraz wymiana najlepszych praktyk w zakresie systemów kontroli celnej;
- C. mając na uwadze, iż pogłębianie integracji regionalnej w AKP, łącznie z tworzeniem i utrzymywaniem unii celnych, wymaga ostrożnego unowocześnienia systemów kontroli celnej, dobrego rządzenia i przejrzystości w kwestiach związanych z kontrolą celną i podatkami, jak również skutecznych ram ustawodawczych mających na celu opracowanie i wdrożenie instrumentów ochrony handlu;
- D. mając na uwadze, iż unowocześnienie systemów kontroli celnej powinno zostać przeprowadzone z zachowaniem przejrzystości, poprzez zaangażowanie parlamentów oraz zainteresowanych stron krajowych, oraz mając na uwadze, iż proces unowocześniania powinien objąć rekrutację i szkolenie ekspertów ds. celnych, odpowiednią infrastrukturę techniczną, łącznie z połączeniami szerokopasmowymi ICT, jak również zwiększenie potencjału organów celnych do egzekwowania instytucjonalnego;

⁽¹⁾ <http://www.oecd.org/cleangovbiz/toolkit/49360071.pdf>

⁽²⁾ <http://www.wcoomd.org/en/media/newsroom/2013/september/wco-picard-conference.aspx>

⁽³⁾ Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 62.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 181 z 29.6.2013, s. 15.

⁽⁵⁾ http://www.wto.org/english/docs_e/legal_e/20-val_01_e.htm.

⁽⁶⁾ http://www.wcoomd.org/en/about-us/legal-instruments/~/_link.aspx?id=8FB281B82DD8465CB7FE588031749A3B&z=z.

⁽⁷⁾ http://www.wto.org/english/news_e/news12_e/trip_05jun12_e.htm.

⁽⁸⁾ <http://www.ciat.org/index.php/en/international-cooperation/international-activities/technical-conferences/2682.html>.

- E. mając na uwadze, że reformy krajowe i inicjatywy integracji regionalnej w dziedzinie systemów kontroli celnej powinny być prowadzone synergicznie z wysiłkami na rzecz ułatwień w handlu w ramach wielostronnej współpracy w WTO;
- F. mając na uwadze, że sprawne i kompleksowe wdrożenie postanowień umowy o ułatwieniach w handlu zawartej podczas dziewiątej konferencji ministerialnej WTO na Bali pomoże unowocześnić systemy kontroli celnej, a także przyspieszyć procedury handlowe i usprawnić wymianę handlową;
- G. mając na uwadze, że unowocześnione systemy kontroli celnej powinny funkcjonować w sposób przyjazny dla konsumenta, tak aby wspomagać zwalczanie podrabianych i fałszywych towarów, tym samym pomagając konsumentom dokonywać świadomego wyboru i zwiększając ich bezpieczeństwo;
- H. mając na uwadze, iż aby zapewnić skuteczność systemów kontroli celnej, należy zredukować biurokrację, usunąć zbędne obciążenia administracyjne oraz koszty z nich wynikające, jak również stworzyć równe warunki konkurencji z innymi partnerami handlowymi, co z kolei przyczyni się zarówno do integracji regionalnej, jak i do sprawnego funkcjonowania handlu UE-AKP;
- I. mając na uwadze, iż Komisja wymaga zawarcia porozumień o współpracy celnej z państwami i regionami, mającej na celu umożliwienie kumulacji na różnych szczeblach, oraz mając na uwadze, iż reguły pochodzenia ogólnego systemu preferencji taryfowych (GSP) nie uwzględniają pełnej kumulacji pozycji 1–24 kodów zharmonizowanego systemu oznaczania i kodowania towarów, mimo iż są to produkty, w których eksporcie wiele najslabiej rozwiniętych państw AKP ma przewagę konkurencyjną i komparatywną;
1. z zadowoleniem przyjmuje zwiększoną rolę administracji celnych, nie tylko pod względem egzekwowania przepisów, ale również pod względem wykrywania potencjalnych przestępstw, w szczególności przemytu, oraz podkreśla potrzebę zwalczania przestępstw celnych i nadużyć, w tym korupcji;
 2. uważa, że państwa AKP w znacznym stopniu skorzystałyby na wzmocnieniu organów celnych, usprawniając tym samym wdrożenie celów integracji regionalnej;
 3. zwraca uwagę na istotną rolę regionalnych unii celnych w ułatwianiu handlu w regionie;
 4. uznaje, że należności celne są istotnym źródłem dochodów dla budżetów publicznych państw AKP, ale stwierdza, że nie powinny one stanowić jedyne źródła dochodów; podkreśla, że zniesienie taryf celnych lub obniżenie należności celnych mogłoby zostać zrównoważone przez większe obroty handlowe, zróżnicowanie dochodów budżetowych oraz większy wkład w dochód narodowy brutto;
 5. zaleca, aby kraje OECD, które dostrzegły potencjał podatku od towarów i usług (VAT), zwiększały dochody z zachowaniem przejrzystości oraz wzywa UE do zapewnienia pomocy technicznej krajom partnerskim AKP, będącym w trakcie wprowadzania szeroko zakrojonego podatku konsumpcyjnego, w dążeniu do zgodności z wytycznymi OECD dotyczącymi podatku od towarów i usług (VAT/GST); podkreśla, że w kontekście liberalizacji handlu międzynarodowego wprowadzenie podatku od towarów i usług jest jedną z preferowanych alternatyw dla podatków celnych;
 6. uważa, że zmiany wprowadzone do preferencyjnych reguł pochodzenia w umowach o partnerstwie gospodarczym powinny uwzględniać wpływ na gospodarki państw AKP oceniany indywidualnie w formie analizy powiązanych kosztów i korzyści; uważa, że koszty i korzyści, dla państw członkowskich Unii i państw AKP, wynikające z metod obliczeń stosowanych w celu określenia pochodzenia na podstawie wartości dodanej należy poddać ścisłej analizie;
 7. w związku z powyższym wzywa UE, która oferuje największą oficjalną pomoc rozwojową dla państw AKP, oraz rządy krajów będących biorcami pomocy do skupienia się na zapewnieniu wystarczających zasobów budżetowych; wzywa także do zapewnienia większej przejrzystości i rozliczalności po stronie organów celnych w celu zwiększenia skuteczności ich codziennych działań oraz ogólnego pozytywnego wpływu na rozwój transgranicznych, dwustronnych, kilkustronnych i wielostronnych legalnych przepływów handlowych;
 8. podkreśla, że UE – jeśli otrzyma taki wniosek – powinna wspierać reformy i unowocześnianie systemów kontroli celnej, dzieląc się swoją wiedzą fachową i dobrymi praktykami w zakresie współpracy celnej oraz optymalizując wykorzystanie funduszy i instrumentów w istniejących ramach;
 9. zachęca do wymiany dobrych praktyk w dziedzinie unowocześniania systemów kontroli celnej oraz do ułatwień w handlu między Unią Europejską a państwami AKP;

10. podkreśla, że systemy kontroli celnej przyczyniają się do efektywnego i skutecznego zarządzania granicami, co jest niezbędne dla wspierania handlu, redukcji kosztów handlowych, a zatem poprawy konkurencyjności danego kraju, oraz że w XXI wieku głównym celem systemów kontroli celnej jest przestawienie się z kontroli fizycznej nad dostawami w chwili przywiezienia towarów do kraju na weryfikację po zwolnieniu towarów w postaci kontroli opartej na ustaleniach z audytu, co zwiększa popyt na dobrze zaplanowaną pomoc w zakresie ICT;
11. wyraża przekonanie, że dobrze funkcjonujące systemy kontroli celnej są kluczowym elementem trwałego rozwoju, który umożliwia na przykład uczestnictwo sektora prywatnego w gospodarce realnej, spójności regionalnej i integracji rynkowej poprzez współpracę transgraniczną oraz rozwoju otwartego i sprawiedliwego handlu spójnego z WTO;
12. uważa, że praktyczne kroki zmierzające do unowocześnienia systemów kontroli celnej powinny skupić się między innymi na:
 - poświęceniu należytej uwagi opiniom upoważnionych przedsiębiorców w celu zapewnienia efektywnego uproszczenia i usprawnienia obowiązujących procedur;
 - opracowaniu i wdrożeniu podejścia opartego na analizie ryzyka w zakresie kontroli przesyłek i dostaw w ramach skutecznej strategii mającej na celu zapobieganie podrabianiu przy jednoczesnym unikaniu zbędnej biurokracji, opóźnień w odprawach celnych oraz dodatkowych kosztów, ponoszonych zarówno przez przedsiębiorstwa, jak i przez obywateli;
 - tworzeniu i wdrażaniu zharmonizowanych reguł w ramach wspólnego kodeksu celnego, łącznie ze wspólną taryfą zewnętrzną, obowiązującą dla każdej z unii celnych, oraz z możliwością, aby przedstawiciel celny, zgodnie ze statusem upoważnionego przedsiębiorcy, świadczył swoje usługi w państwie będącym członkiem unii celnej innej niż ta, na terenie której ma on swoją siedzibę;
 - zapewnieniu, iż spełniającym wymogi i godnym zaufania upoważnionym przedsiębiorcom przysługują prawa wynikające z porozumień międzynarodowych w sprawie wspólnego uznania statusu upoważnionego przedsiębiorcy;
 - opracowaniu lub wzmocnieniu środków obowiązujących w zakresie identyfikowalności produktów;
 - zapewnieniu wystarczających możliwości kształcenia dla funkcjonariuszy celnych odpowiedzialnych za weryfikację dokumentów wymaganych do odprawy celnej, w szczególności w odniesieniu do reguł pochodzenia, kodów UN/LOCODE oraz kodów substancji zubożających warstwę ozonową;
13. uważa ponadto, że baza danych upoważnionych przedsiębiorców, obejmująca informacje o przestępstwach celnych i toczących się dochodzeniach, udostępniana nieodpłatnie organom celnym AKP mogłaby ułatwić wymianę informacji i najlepszych praktyk oraz zwiększyć wskaźnik egzekwowania reguł celnych;
14. wzywa Komisję do ustanowienia programu wymiany dla ekspertów ds. celnych i innych funkcjonariuszy organów ścigania państw UE i AKP we współpracy z organami celnymi państw członkowskich UE i nowym europejskim obserwatorium do spraw naruszeń praw własności intelektualnej z myślą o zacieśnieniu dwustronnej współpracy w zakresie zwalczania nielegalnego równoległego handlu towarami, wspierania ochrony praw własności intelektualnej właścicieli zarejestrowanych praw i uważnego monitorowania handlu substancjami zubożającymi warstwę ozonową, przyczyniającymi się do zmian klimatycznych;
15. uważa, że skuteczność polityki ochrony handlu opiera się na nowoczesnym i skutecznym systemie kontroli celnej i że w związku z tym organy odpowiedzialne za prowadzenie procedur ochrony handlu powinny w pełni uwzględnić doświadczenie i specjalistyczną wiedzę organów celnych;
16. wzywa administracje celne do usprawnienia współpracy międzyagencyjnej z innymi instytucjami granicznymi i transgranicznymi, szczególnie z organami kontroli sanitarnej i kontroli bezpieczeństwa, w tym na szczeblu AKP i UE;
17. wzywa Unię Europejską i państwa AKP do wspierania każdej inicjatywy na rzecz pogłębienia integracji regionalnej w dziedzinie systemów kontroli celnej przy jednoczesnym zagwarantowaniu, aby normy ustalone w ramach takich inicjatyw były zgodne z wielostronnym systemem międzynarodowym i realizowały cel dotyczący stworzenia otwartego i sprawiedliwego rynku;

18. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, prezydencji Rady, Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu, parlamentom narodowym i regionalnym oraz organizacjom regionalnym państw AKP.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie wydobycia ropy naftowej i minerałów z dna morskiego w kontekście zrównoważonego rozwoju

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Strasburgu (Francja) w dniach 17–19 marca 2014 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając umowę o partnerstwie AKP-WE (tzw. umowę z Kotonu), w szczególności art. 32 dotyczący środowiska i zasobów naturalnych oraz art. 49 poświęcony handlowi i środowisku naturalnemu,
- uwzględniając deklarację brukselską w sprawie zrównoważonego rozwoju i zarządzania w sektorze zasobów mineralnych państw AKP (AKP/89/008/10) przyjętą na pierwszym posiedzeniu ministrów państw AKP odpowiedzialnych za sektor zasobów mineralnych, które odbyło się w dniach 13–15 grudnia 2010 r. w Brukseli w Belgii,
- uwzględniając zakres kompetencji i działalność międzynarodowego zespołu ds. zrównoważonej gospodarki zasobami naturalnymi w ramach Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (UNEP),
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 13 września 2011 r. w sprawie skutecznej strategii europejskiej w zakresie surowców ⁽²⁾,
- uwzględniając ekspertyzę African Trade Policy Centre w sprawie eksploatacji minerałów, zrównoważenia środowiskowego i zrównoważonego rozwoju w regionach EAC, SADC i ECOWAS (2009 r.),
- uwzględniając dyrektywę 94/22/WE z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie warunków udzielania i korzystania z zezwoleń na poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającą ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej),
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/30/UE z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie bezpieczeństwa działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza z 1982 r. (UNCLOS) oraz porozumienie z 1994 r. w sprawie wykonania części XI tej konwencji,
- uwzględniając protokół do konwencji barcelońskiej dotyczący ochrony Morza Śródziemnego przed zanieczyszczeniem powstałym w wyniku działalności poszukiwawczej i wydobywczej na szelfie kontynentalnym oraz na dnie morskim i w jego podglebiu („protokół morski”) z dnia 24 marca 2011 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 października 2007 r. zatytułowany „Zintegrowana polityka morska Unii Europejskiej” (COM(2007) 575),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Problemy bezpieczeństwa w eksploatacji podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego” (COM(2010) 560),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 września 2012 r. zatytułowany „Niebieski wzrost – szanse dla zrównoważonego wzrostu w sektorach morskich” (COM(2012) 494),
- uwzględniając kodeks górniczy Międzynarodowej Organizacji Dna Morskiego,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 19 marca 2014 r. w Strasburgu (Francja).

⁽²⁾ Dz.U. C 51 E z 22.2.2013, s. 21.

- uwzględniając międzynarodową umowę środowiskową w sprawie rozwiązania praktycznych problemów dotyczących obszarów, na których prowadzi się wydobywanie z głębokiego dna morskiego, z dnia 14 sierpnia 1987 r. (International Environmental Agreement (IEA)), którą podpisała Kanada, Belgia, Królestwo Niderlandów, Włochy i Rosja,
 - uwzględniając materiały konferencyjne z międzynarodowych warsztatów w sprawie potrzeb zarządzania środowiskowego w zakresie działalności poszukiwawczej i wydobywczej minerałów z głębokiego dna morskiego, które odbyły się w Nadi na Fidżi w dniach od 29 listopada do 2 grudnia 2011 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 11 września 2012 r. zatytułowane „Postęp w zakresie zintegrowanej polityki morskiej” (COM(2012) 491),
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Socjalnych i Środowiska (AKP-UE/101.546/14/fin.),
- A. mając na uwadze, że zasoby naturalne stanowią warunek wstępny działalności gospodarczej, zatrudnienia i dobrobytu kraju;
 - B. mając na uwadze, że krótko- i długotrwałe skutki działalności wydobywczej, zwłaszcza głębokomorskiej, nadal nie są w pełni znane oraz że nadal występują obawy co do zwiększonej toksyczności wód oraz zmian w siedlisku, jak również nieszczelności, wycieków i korozji;
 - C. mając na uwadze, że z jednej strony zasoby są ograniczone, jednak z drugiej strony nowe zasoby są niezbędne dla innowacji i rozwoju;
 - D. mając na uwadze, że wszelka działalność w zakresie eksploatacji i wydobycia wywiera wpływ na ekosystemy i środowisko;
 - E. mając na uwadze, że wiele państw AKP posiada zasoby mineralne na dnie morskim na własnych wodach terytorialnych lub na wodach międzynarodowych, zarówno przybrzeżnych, jak i głębinowych;
 - F. mając na uwadze, że obecnie prowadzenie działalności w ramach przemysłu wytwórczego jest często zależne od dostaw surowców i ropy naftowej oraz że ich dostawy często kontrolowane są przez niewielu dostawców;
 - G. mając na uwadze, że większość wydobywanej ropy naftowej i większość minerałów wydobywanych z dna morskiego eksportuje się bez generowania wartości dodanej w państwach produkujących AKP;
 - H. mając na uwadze, że umowa o partnerstwie z Kotonu przewiduje współpracę w zakresie ochrony środowiska i zrównoważonego wykorzystywania zasobów naturalnych i zarządzania nimi oraz potwierdza zobowiązanie do wspierania rozwoju handlu międzynarodowego w sposób zapewniający zrównoważone i prawidłowe zarządzanie środowiskiem naturalnym;
 - I. mając na uwadze, że zgodnie z prawem międzynarodowym wyłączne strefy ekonomiczne (w.s.e.) podlegają suwerenności i jurysdykcji rządów państw AKP jako stron Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza;
 - J. mając na uwadze, że w związku z brakiem silnych rządów regulujących i kontrolujących sektor wydobycia z dna morskiego działalność przedsiębiorstw z tego sektora może w niektórych miejscach doprowadzić do istotnych długotrwałych szkód środowiskowych i zdrowotnych;
 - K. mając na uwadze, że utrwaloną zasadą prawa międzynarodowego jest to, że zasoby mineralne na pełnym morzu, będące poza jurysdykcją morską w.s.e. danego państwa, stanowią wspólne dziedzictwo ludzkości;
 - L. mając na uwadze, że od lat dziewięćdziesiątych do 2008 r. światowa produkcja 14 najważniejszych minerałów zwiększyła się z 1 mln ton do ok. 2,5 mln ton; mając na uwadze, że przewiduje się znaczne zwiększenie światowego zapotrzebowania, jako że do 2050 r. liczba ludności zwiększy się do 9 miliardów;
 - M. mając na uwadze, że kodeks górniczy ustanawia wyczerpujący zestaw przepisów, regulacji i procedur wydanych przez Międzynarodową Organizację Dna Morskiego, regulujących działalność rozpoznawczą, poszukiwawczą i eksploatacyjną w zakresie minerałów z dna morskiego na międzynarodowym obszarze dna morskiego;

1. wyraża obawę, że pomimo faktu, iż kraje rozwijające się posiadają bogate zasoby mineralne, aktualny model handlowy, w którym kraje te eksportują surowce i kupują od krajów uprzemysłowionych wytworzone produkty, nie przyczynił się do rozwiązania stale obecnych problemów dotyczących ubóstwa;
2. podkreśla przede wszystkim, że w ramach wszelkiej działalności w zakresie eksploatacji i wydobycia należy zabiegać o zachowanie ekosystemów w stanie nienaruszonym oraz ograniczenie do minimum ingerencji w ekosystemy;
3. wzywa rządy państw AKP-UE do wyeliminowania „przekleństwa zasobów” i uczynienia z bogatych zasobów mineralnych państw AKP priorytetu strategii rozwojowej z korzyścią dla całej ludności zamiast powiększania majątku inwestorów i wąskich elit bez przyniesienia korzyści zwykłym obywatelom;
4. apeluje do państw AKP o korzystanie z wykwalifikowanych i doświadczonych ekspertów podczas negocjowania umów o eksploatację minerałów z przedsiębiorstwami wydobywczymi; zachęca również państwa AKP do inwestowania we własnych specjalistów w dziedzinie prawa i działalności wydobywczej przez zapewnienie kształcenia i szkolenia, aby w ten sposób zagwarantować trwałą i zrównoważony proces zdobywania wiedzy; wzywa UE i jej państwa członkowskie do wspierania inicjatyw w dziedzinie transferu wiedzy;
5. przypomina, że stworzenie społeczeństw niskoemisyjnych, a tym samym zastąpienie paliw kopalnych, musi stanowić długoterminowy cel dla państw AKP i UE; apeluje do państw i inwestorów o lepsze wykorzystanie ogromnego potencjału państw AKP w dziedzinie odnawialnych źródeł energii;
6. podkreśla ważną rolę, którą powinny odgrywać parlamenty narodowe w sprawowaniu nadzoru nad umowami i kontraktami dotyczącymi działalności wydobywczej w celu spełnienia ich obowiązków względem obywateli;
7. zwraca uwagę na konieczność zapewnienia przejrzystych i skutecznie egzekwowalnych ram prawnych regulujących sektor zasobów mineralnych z dna morskiego; w tym kontekście przypomina potrzebę ustanowienia przepisów zakazujących stosowania substancji toksycznych niedozwolonych na szczeblu międzynarodowym; wzywa rządy i parlamenty narodowe do uchwalania ram politycznych i regulowania inwestycji zagranicznych w interesie publicznym w konsultacji ze społeczeństwem obywatelskim tak, aby inwestycje zagraniczne przynosiły korzyść miejscowej gospodarce, tworzyły wartość dodaną dla kraju i wspierały jego rozwój;
8. zwraca uwagę, że państwa powinny dopilnować, aby koncesje na wydobywanie zasobów z dna morskiego były wydawane w ramach przejrzystej, konkurencyjnej i niedyskryminacyjnej procedury oraz obejmowały prawnie wiążące przepisy dotyczące norm środowiskowych i społecznych; apeluje do państw o monitorowanie działalności wydobywczej i kontrolę przestrzegania tych norm środowiskowych i społecznych;
9. wzywa do włączenia przez wszystkie państwa i ich rządy zobowiązań i obowiązków zagranicznych inwestorów prowadzących działalność w krajach rozwijających się dotyczących przestrzegania praw człowieka oraz norm środowiskowych i podstawowych norm pracy MOP;
10. apeluje do partnerów w ramach współpracy na rzecz rozwoju, w tym Unii Europejskiej, o udzielenie pomocy technicznej państwom prowadzącym działalność związaną z wydobyciem z dna morskiego w ocenianiu dotychczasowych i aktualnych skutków środowiskowych i społecznych działalności wydobywczej na dnie morskim, aby ustalić odpowiedzialność za szkody środowiskowe i zdrowotne na wszystkich szczeblach, zadośćuczynić poszkodowanym i odbudować ekosystem zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci”;
11. wzywa przedsiębiorstwa, by stosowały najlepsze dostępne technologie w celu ograniczenia do minimum krótko- i długotrwałego wpływu działalności wydobywczej na środowisko;
12. z zadowoleniem przyjmuje projekt zatytułowany „Minerały z głębokiego dna morskiego w regionie wysp Pacyfiku: ramy prawne i budżetowe zrównoważonego zarządzania zasobami” („Deep Sea Minerals in the Pacific Islands Region: a Legal and Fiscal Framework for Sustainable Resource Management”), sfinansowany przez Unię Europejską w ramach dziesiątego Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) i zrealizowany przez Sekretariat Wspólnoty Pacyfiku (SWP), oraz wzywa do przeprowadzenia badań naukowych oraz oceny szans i zagrożeń wynikających z działalności w zakresie wydobycia z dna morskiego, a także oceny jej bezpośredniego i pośredniego wpływu na środowisko oraz jej opłacalności;
13. zachęca państwa AKP i UE do ustanowienia lub umocnienia krajowych agencji ds. nauki, technologii i innowacji wraz z potencjałem w zakresie monitorowania w celu upowszechniania technologii i wiedzy fachowej w dziedzinie poszukiwania zasobów i ich wydobycia z dna morskiego, aby poprawić zrównoważoność i bezpieczeństwo tam, gdzie ma miejsce działalność poszukiwawcza i wydobywcza z dna morskiego;

14. z zadowoleniem przyjmuje konsultacje społeczne Komisji dotyczące wydobycia z dna morskiego zaplanowane na 2014 r. w ramach przygotowań do wydania komunikatu w 2015 r. i wzywa Komisję do składania Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE regularnych sprawozdań z postępu konsultacji społecznych;
15. przypomina, że poszukiwanie złóż ropy naftowej i gazu może już wywierać nieprzewidziane skutki społeczne i środowiskowe; podkreśla, że przed rozpoczęciem działalności poszukiwawczej i eksploatacyjnej przedsiębiorstwa powinny przeprowadzać ocenę skutków społecznych i środowiskowych;
16. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, prezydencji Rady Unii Europejskiej, Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu, Międzynarodowej Organizacji Dna Morskiego i Programowi Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie praw człowieka oraz praw gospodarczych i społecznych przynależnych migrantom w państwach AKP i UE

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Strasburgu (Francja) w dniach 17–19 marca 2014 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając zmienioną umowę z Kotonu, w szczególności jej art. 13, na którym opiera się dialog w kwestiach migracji między AKP i UE,
- uwzględniając wspólną deklarację Rady AKP-UE z czerwca 2010 r. w sprawie migracji i rozwoju,
- uwzględniając sprawozdanie na temat dialogu w sprawie migracji i rozwoju podjętego w latach 2011–2012 zatwierdzone przez Radę Ministrów AKP-UE podczas 37. sesji, która odbyła się w Port Vila w dniu 14 czerwca 2012 r.,
- uwzględniając dialog wysokiego szczebla Narodów Zjednoczonych w sprawie migracji międzynarodowej i rozwoju z dnia 3 października 2013 r. oraz wspólną deklarację Unii Europejskiej i jej państw członkowskich, a także państw AKP w tej samej sprawie,
- uwzględniając utworzenie Obserwatorium Migracji AKP,
- uwzględniając wspólną strategię UE – Afryka,
- uwzględniając wspólną unijno-afrykańską deklarację w sprawie migracji i pokoju podpisaną w Syrcie w dniu 23 listopada 2006 r.,
- uwzględniając art. 77 i 80 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając globalne podejście UE do kwestii migracji i mobilności z 2005 r., odnowione w listopadzie 2011 r.,
- uwzględniając Europejski pakt o imigracji i azylu, przyjęty przez Radę w październiku 2008 r., sprawozdanie Komisji zatytułowane „Pierwsze sprawozdanie roczne na temat imigracji i azylu (za 2009 r.)” (COM(2010) 214) oraz konkluzje Rady z dnia 3 czerwca 2010 r. w sprawie kontynuacji Europejskiego paktu o imigracji i azylu,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 439/2010 z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie utworzenia Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 19 marca 2014 r. w Strasburgu (Francja).

⁽²⁾ Dz.U. L 132 z 29.5.2010, s. 11.

- uwzględniając program sztokholmski na lata 2010–2014, Europejski pakt o imigracji i azylu oraz komunikat Komisji z dnia 20 kwietnia 2010 r. zatytułowany „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości dla europejskich obywateli – Plan działań służący realizacji programu sztokholmskiego” (COM(2010) 171),
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2009/50/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji⁽²⁾, dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/98/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie procedury jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli państw trzecich na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego oraz w sprawie wspólnego zbioru praw dla pracowników z państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim⁽³⁾ oraz wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy sezonowej (COM(2010) 379),
- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego zasady ochrony zewnętrznych granic morskich w kontekście współpracy operacyjnej koordynowanej przez Europejską Agencję Zarządzania Współpracą Operacyjną na Granicach Zewnętrznych Państw Członkowskich Unii Europejskiej (COM (2013) 197),
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji i wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 20 marca 2013 r. zatytułowany „Europejska polityka sąsiedztwa: działania na rzecz wzmocnienia partnerstwa” (JOIN/2013/0004),
- uwzględniając przemówienie wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Catherine Ashton w Radzie Bezpieczeństwa ONZ w dniu 4 maja 2010 r., w którym podkreśliła konieczność kompleksowego podejścia do zarządzania kryzysem i budowania pokoju oraz uwytkliła oczywiste powiązania między bezpieczeństwem, rozwojem i prawami człowieka,
- uwzględniając rezolucje Parlamentu Europejskiego z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie ruchów migracyjnych wynikających z braku stabilności: zakres i rola polityki zagranicznej UE⁽⁴⁾ i z dnia 21 października 2013 r. w sprawie przepływów migracyjnych w regionie Morza Śródziemnego, ze zwróceniem szczególnej uwagi na tragiczne wydarzenia u wybrzeży Lampedusy⁽⁵⁾ oraz jego stanowisko z dnia 5 lutego 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy sezonowej⁽⁶⁾, obejmującej przynależne im prawa człowieka oraz prawa społeczne i gospodarcze,
- uwzględniając sprawozdanie Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji (IOM) zatytułowane „Sytuacja w zakresie migracji środowiskowej w 2012 r.” („The State of Environmental Migration 2012”),
- uwzględniając mandat specjalnego sprawozdawcy ds. praw człowieka migrantów utworzony w 1999 r. przez Komisję Praw Człowieka ONZ,
- uwzględniając Światową Komisję ds. Migracji Międzynarodowych, dialog wysokiego szczebla Narodów Zjednoczonych w sprawie migracji międzynarodowej i rozwoju oraz Światowe Forum Migracji i Rozwoju,
- uwzględniając Międzynarodową konwencję ONZ w sprawie ochrony praw wszystkich pracowników migrujących i członków ich rodzin, przyjętą w dniu 18 grudnia 1990 r.,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w listopadzie 2000 r. wraz z protokołami do tej konwencji,
- uwzględniając konwencje genewskie z 1949 r. i towarzyszące im protokoły dodatkowe,
- uwzględniając konwencję genewską z dnia 28 lipca 1951 r. dotyczącą statusu uchodźców oraz jej protokół dodatkowy z dnia 31 stycznia 1967 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 96.

⁽²⁾ Dz.U. L 155 z 18.6.2009, s. 17.

⁽³⁾ Dz.U. L 343 z 23.12.2011, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 296 E z 2.10.2012, s. 1.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0448.

⁽⁶⁾ P7_TC1-COD(2010)0210.

- uwzględniając Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności,
 - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,
 - uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2000 r.,
- A. mając na uwadze, że brak stabilności politycznej, społecznej i gospodarczej, pogorszenie koniunktury gospodarczej, złe zarządzanie, brak bezpieczeństwa, naruszanie praw człowieka, represje polityczne, kryzysy humanitarne i katastrofy naturalne, a także zwiększające się różnice pod względem warunków życia to główne przyczyny migracji ludności; mając na uwadze, że państwa niestabilne są najbardziej podatne na wstrząsy wewnętrzne i zewnętrzne;
- B. mając na uwadze, że w kontekście rozwoju migracja stanowi zarówno szansę, jak i wyzwanie z uwagi na istotne skutki gospodarcze i społeczne dla krajów pochodzenia, tranzytu i przeznaczenia, a także dla samych migrantów;
- C. mając na uwadze, że właściwie zarządzana migracja może przynieść korzyści zarówno państwom UE, jak i państwom AKP, pomagając zaspokoić zapotrzebowanie na pracowników obecnie i w przyszłości oraz przyczyniając się do rozwoju wszystkich zainteresowanych państw;
- D. mając na uwadze, że migracja w wymiarze południe-południe ma dużo większe znaczenie niż migracja w wymiarze południe-północ, gdyż stanowi 62,6 % migracji globalnej, oraz mając na uwadze, że 84,7 % wszystkich migrantów osiedla się poza terytorium Unii Europejskiej⁽¹⁾
- E. mając na uwadze, że według IOM szacuje się, iż połowa międzynarodowych migrantów, do których na świecie zalicza się 214 mln osób, to pracownicy migrujący, przy czym wzrasta odsetek kobiet należących do tej grupy; mając na uwadze, że na przestrzeni ostatnich kilku dekad zaobserwowano feminizację migracji pracowników;
- F. mając na uwadze, że od 2000 r. międzynarodowa migracja stała się jednym z najważniejszych aspektów programu globalnego zarządzania oraz że ukształtowało się wiele różnych partnerstw dwustronnych i wielostronnych; mając na uwadze, że powstanie perspektywy „migracja jako dźwignia rozwoju” posłużyło za podstawę dla nowych form współpracy i dialogu między regionami;
- G. mając na uwadze, że aby załagodzić stosunki między krajami pochodzenia, tranzytu i krajami przyjmującymi oraz zagwarantować prawa człowieka oraz prawa gospodarcze i społeczne przynależne migrantom, niezbędna jest bardziej zharmonizowana i skuteczna polityka migracyjna;
- H. mając na uwadze, że w maju 2011 r. Rada AKP-UE ustaliła, że należy kontynuować dialog na temat mobilności osób wykwalifikowanych, legalnej migracji, readmisji, wiz, przemytu migrantów i handlu ludźmi, praw i przekazów migrantów oraz mając na uwadze, że państwa AKP i państwa UE zobowiązały się do respektowania praw człowieka przynależnych migrantom niezależnie od ich statusu imigracyjnego;
- I. mając na uwadze, że partnerstwo Afryka-UE w dziedzinie migracji, mobilności i zatrudnienia zobowiązuje strony do prowadzenia dialogu na temat diaspor, przekazów migrantów, drenażu mózgu, praw migrantów, społecznych skutków migracji, uregulowanej, cyrkulacyjnej i nielegalnej migracji, kwestii wizowych, przemytu i handlu migrantami, readmisji i powrotu, ochrony uchodźców i mobilności studentów;
- J. mając na uwadze, że dyskryminacja i przemoc skierowana zwłaszcza przeciwko migrantom, uchodźcom i osobom ubiegającym się o azyl, a także coraz powszechniejsze zjawiska ksenofobii, niechęci do migrantów, mowy nienawiści i przestępstw z nienawiści nadal budzą głęboki niepokój państw UE i państw AKP;
- K. mając na uwadze, że w przemyśle i handlu ludźmi wykorzystywana jest nielegalna migracja, a ofiary są przez siatki przestępcze zmuszane do przybycia do Europy, zwabiane tam lub zachęcane przy pomocy oszustwa i że problemy te stanowią poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa UE i dla życia migrantów;
- L. mając na uwadze, że ochrona praw migrantów, w tym praw migrantek i dzieci, jest jednym z głównych elementów zarządzania zrównoważoną polityką migracyjną;

⁽¹⁾ J. Crush, Between North and South: The EU-ACP Migration Relationship (Między północą a południem: stosunki migracyjne AKP-UE), CIGI Papers Nr 16, kwiecień 2013 r., s. 8.;

- M. mając na uwadze, że celem nowego wspólnego europejskiego systemu azylowego po wprowadzeniu do niego zmian jest zapewnienie jaśniejszych zasad oraz zagwarantowanie sprawiedliwej i odpowiedniej ochrony uchodźcom potrzebującym ochrony międzynarodowej;
- N. mając na uwadze, że w prawodawstwie UE przewidziano określone narzędzia, takie jak Wspólnotowy kodeks wizowy i kodeks graniczny Schengen, które umożliwiają przyznanie uchodźcom wiz humanitarnych w razie kryzysu;
- O. mając na uwadze, że należy zachęcać państwa członkowskie UE do korzystania ze środków finansowych, które będą dostępne w ramach Funduszu Migracji i Azylu, oraz z funduszy dostępnych w ramach działania przygotowawczego „Umożliwienie przesiedlenia uchodźców w sytuacjach wyjątkowych”;
- P. mając na uwadze, że legalna migracja jest najlepszym rozwiązaniem dla osób pragnących opuścić swój kraj pochodzenia oraz dla kraju przyjmującego;
- Q. mając na uwadze, że migracja może spowodować nasilenie „drenażu mózgow”, który ma szkodliwy, długofalowy wpływ na rynek pracy kraju rozwijającego się;
1. wzywa państwa AKP i państwa UE do dalszego pogłębiania swojego zaangażowania w zacieśnienie współpracy w zakresie migracji i rozwoju oraz do promowania właściwie zarządzanej migracji jako czynnika umożliwiającego zrównoważony rozwój gospodarczy, społeczny i środowiskowy; podkreśla, że bardziej skoordynowane podejście do zarządzania migracją powinno zapewniać pełne poszanowanie praw człowieka oraz praw społecznych i gospodarczych przynależnych migrantom;
 2. podkreśla potrzebę zacieśnienia partnerstwa między krajami pochodzenia, tranzytu i przeznaczenia z myślą o lepszym zarządzaniu migracją w sposób kompleksowy i uwzględniający podział odpowiedzialności i współpracę;
 3. podkreśla, że ubóstwo, słabe gospodarki, brak rozwoju, brak wzrostu sprzyjającego ograniczaniu ubóstwa i brak miejsc pracy, naruszenia praw człowieka i sytuacje konfliktów zbrojnych stanowią główne przyczyny międzynarodowej migracji; wzywa UE do podejmowania dalszych wysiłków w zakresie rozwoju i demokratyzacji państw pochodzenia oraz do propagowania praworządności; wzywa państwa AKP do dążenia do skutecznego i lepiej ukierunkowanego ograniczania ubóstwa oraz realizowania strategii rozwoju gospodarczego, mających na celu tworzenie miejsc pracy;
 4. wyraża zaniepokojenie faktem, że wciąż coraz więcej osób ryzykuje życie, wyruszając w niebezpieczne przeprawy przez Morze Śródziemne w kierunku UE; przypomina, że unijna solidarność powinna iść w parze z odpowiedzialnością; przypomina państwom członkowskim UE o ich prawnym obowiązku niesienia pomocy migrantom na morzu; w związku z tym wzywa państwa AKP, zwłaszcza Erytreę, skąd pochodzi większość ofiar, do dążenia do międzynarodowej współpracy z myślą o zwalczaniu handlu ludźmi i zagwarantowaniu podstawowych praw człowieka wszystkim obywatelom;
 5. podkreśla, że w obowiązującym unijnym prawodawstwie (dyrektywach 2009/50/WE i 2011/98/UE) zapewniono legalnym imigrantom i obywatelom państwa członkowskiego, które zamieszkują, równe traktowanie w zakresie: (i) warunków pracy, (ii) wolności stowarzyszeń, (iii) edukacji i szkolenia zawodowego, (iv) uznawania dyplomów, świadectw i innych kwalifikacji zawodowych, (v) działań zabezpieczenia społecznego, (vi) ulg podatkowych, (vii) dostępu do towarów i usług i (viii) usług doradztwa oferowanych przez biura zatrudnienia oraz zauważa, że państwa członkowskie mogą ograniczyć zasadę równego traktowania tylko w dziedzinach określonych w przepisach;
 6. wzywa państwa AKP i państwa UE do aktywnego zwalczania ksenofobii i przemocy o podłożu ksenofobicznym skierowanej przeciwko migrantom, między innymi przez zwiększanie świadomości konieczności szanowania praw człowieka przynależnych migrantom wśród ogółu społeczeństwa i osób zajmujących się sprawami migrantów zawodowo;
 7. wzywa państwa członkowskie UE do przestrzegania zasady non-refoulement zgodnie z obowiązującym prawem międzynarodowym i unijnym; wzywa państwa członkowskie UE do natychmiastowego położenia kresu wszelkim praktykom niewłaściwego i zbyt długiego aresztowania;
 8. wzywa organy AKP i UE do wprowadzenia strategii skupiających się na szczególnych potrzebach migrantek, jako że stają się one ofiarami przemocy i niewłaściwego traktowania, które to zjawiska nadal stanowią główne zagrożenie, zwłaszcza w obozach dla uchodźców, oraz do zapewnienia poszanowania fundamentalnej zasady dobra dziecka;
 9. podkreśla, że gwarantując prawa człowieka wszystkim migrantom, UE powinna skupić się na uchodźcach objętych zakresem konwencji genewskiej w celu zapewnienia im jak najlepszego wsparcia i jak najlepszej ochrony; wzywa Komisję do wspierania środków ochrony grup szczególnie wrażliwych i osób, które często padają ofiarą handlu ludźmi i wykorzystywania seksualnego oraz wykorzystywania do pracy przymusowej;

10. podkreśla, że ochrona praw migrantów stanowi podstawowy element procesu readmisji; wzywa wszystkie strony do zapewnienia zastosowania w praktyce strategii gwarantujących poszanowanie tych praw i godności ludzkiej na wszystkich etapach procesu, zgodnie ze stosownymi zobowiązaniami międzynarodowymi;
11. wzywa UE, Frontex i państwa członkowskie do dopilnowania, aby wsparcie udzielane migrantom w niebezpiecznej sytuacji było jednym z kluczowych priorytetów wdrażania rozporządzenia dotyczącego Eurosur;
12. wzywa do zacieśnienia współpracy w walce z nielegalną migracją, obejmującej umowy w sprawach powrotu i readmisji nielegalnych migrantów do ich kraju pochodzenia, a także umowy dwustronne i wielostronne;
13. z zadowoleniem przyjmuje najnowsze propozycje Komisji dotyczące legalnej migracji osób niewystępujących o azyl i wzywa Komisję do ustanowienia kolejnych instrumentów w celu opracowania wspólnej polityki imigracyjnej, do zarządzania migracją gospodarczą z myślą o wspieraniu rozwoju gospodarczego i społecznego w krajach przyjmujących oraz w krajach tranzytu i pochodzenia, a także do zwiększania spójności społecznej poprzez poprawę integracji migrantów;
14. wzywa państwa członkowskie UE do współpracy z państwami AKP w celu zagwarantowania, aby w informacjach na temat legalnej migracji położono szczególny nacisk na prawa i obowiązki migrantów oraz aby były one łatwo dostępne, jak to ma miejsce na przykład w przypadku internetowego portalu imigracyjnego Unii Europejskiej;
15. zachęca do stworzenia centrów informacji i zarządzania migracją poza terytorium UE, podobnych do tych, jakie istnieją już na Mali, w celu wsparcia państw pochodzenia lub tranzytu w określaniu polityki migracyjnej w odpowiedzi na obawy potencjalnych i powracających migrantów poprzez zapewnianie porad dotyczących legalnej migracji, możliwości zatrudnienia i warunków życia w krajach przeznaczenia oraz pomocy w zakresie szkoleń zawodowych;
16. z zadowoleniem przyjmuje nadchodzący szczyt między UE a Afryką (2–3 kwietnia 2014 r., Bruksela) i wzywa do wspólnego, śmielszego podejścia i konkretnych, skutecznych strategii w ramach wspólnej strategii UE–Afryka odpowiadających na wyzwania, jakie stawia migracja,
17. podkreśla, że drenaż mózgów może prowadzić do poważnych problemów w państwach rozwijających się oraz że z tego względu należy poczynić wysiłki na rzecz promowania migracji cyrkulacyjnej;
18. podkreśla istotną rolę trwającego dialogu AKP-UE na temat migracji i rozwoju, a także Światowego Forum Migracji i Rozwoju, które zapewnia usystematyzowane ramy na rzecz promowania poszerzonego dialogu i współpracy zarówno między podmiotami rządowymi, jak i pozarządowymi;
19. podkreśla, że przekazy migrantów stanowią główne i najbardziej stabilne źródło przepływów pieniężnych, pod warunkiem że migrantom udostępnia się kanały służące szybszym, tańszym i bezpieczniejszym transferom środków pieniężnych; z tego względu wzywa państwa UE i państwa AKP, aby z myślą o rozwoju uprościły transfer przekazów i obniżyły koszty transferów finansowych zarówno w krajach pochodzenia, jak i w krajach przyjmujących;
20. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej, Radzie Unii Europejskiej, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Unii Afrykańskiej, rządowi i parlamentom państw AKP oraz państw członkowskich UE oraz Zgromadzeniu Ogólnemu ONZ.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

— posiedzenie w Strasburgu (Francja) w dniach 17–19 marca 2014 r.,

— uwzględniając art. 18 ust. 2 Regulaminu,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 19 marca 2014 r. w Strasburgu (Francja).

- uwzględniając zmienioną umowę z Kotonu,
- uwzględniając umowę z Libreville z dnia 11 stycznia 2013 r. w sprawie rozwiązania kryzysu polityczno-wojskowego w Republice Środkowoafrykańskiej podpisaną pod egidą szefów państw i rządów państw należących do Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Środkowej, w której określono warunki zakończenia kryzysu w Republice Środkowoafrykańskiej, a także uwzględniając oświadczenia określające plan działania na rzecz transformacji, złożone przez szefów państw i rządów państw należących do Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Środkowej na szczytach, które odbyły się w dniach 3 i 18 kwietnia 2013 r. w Ndżamenie,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ 2088 (2013) z dnia 24 stycznia 2013 r., 2121 (2013) z dnia 10 października 2013 r., 2127 (2013) z dnia 5 grudnia 2013 r. i 2134 (2014) z dnia 28 stycznia 2014 r.,
- uwzględniając oświadczenie prasowe wysokiej komisarzy NZ ds. praw człowieka Navi Pillay z dnia 27 stycznia 2014 r.,
- uwzględniając informacje na temat sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej przekazane Radzie Bezpieczeństwa przez Sekretarza Generalnego ONZ w dniu 3 marca 2014 r.,
- uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 5 grudnia 2013 r. i 21 stycznia 2014 r. w sprawie Republiki Środkowoafrykańskiej,
- uwzględniając oświadczenia komisarzy UE ds. pomocy humanitarnej i ochrony ludności z dnia 10 września i 30 grudnia 2013 r. w sprawie pogłębienia się kryzysu w Republice Środkowoafrykańskiej,
- uwzględniając komunikat prasowy Komisji Europejskiej z dnia 10 lutego 2014 r. w sprawie Republiki Środkowoafrykańskiej, uwzględniając komunikat prasowy opublikowany przez Komisję Europejską w dniu 13 marca 2014 r. z okazji wizyty komisarza europejskiego ds. rozwoju oraz ministrów ds. rozwoju z Niemiec i Francji w Republice Środkowoafrykańskiej,
- uwzględniając fakt, że międzynarodowa grupa kontaktowa ds. Republiki Środkowoafrykańskiej została ustanowiona w maju 2013 r., aby koordynować działania regionalne, działania na skalę całego kontynentu oraz działania międzynarodowe w celu wypracowania trwałego rozwiązania powracających problemów tego kraju,
- uwzględniając Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) z 1998 r., ratyfikowany przez Republikę Środkowoafrykańską w 2001 r.,
- uwzględniając protokół fakultatywny do Konwencji o prawach dziecka w sprawie angażowania dzieci w konflikty zbrojne, który został podpisany przez Republikę Środkowoafrykańską,
- uwzględniając nadzwyczajny szczyt szefów państw i rządów państw należących do Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Środkowej, który odbył się w Ndżamenie (Czad) w dniu 9 stycznia 2014 r.,
- uwzględniając przyjęcie przez Radę ds. Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej nowej koncepcji działań w dniu 10 października 2013 r.,
- uwzględniając komunikat wydany przez Radę ds. Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej w dniu 7 marca 2014 r., w którym z zadowoleniem przyjęto znaczącą poprawę sytuacji dotyczącej bezpieczeństwa w Republice Środkowoafrykańskiej, jednocześnie uznając, że w niektórych obszarach sytuacja nadal jest niepokojąca i że z tego względu należy stale podejmować wysiłki,
- uwzględniając oświadczenie z dnia 27 listopada 2013 r. wydane przez współprzewodniczących Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w Addis Abebie (Etiopia),
- uwzględniając oświadczenie z dnia 3 marca 2014 r. wydane przez przewodniczącą Komisji Unii Afrykańskiej Nkosazę Dlamini-Zumę w sprawie sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej w sprawie Republiki Środkowoafrykańskiej z dnia 16 grudnia 2013 r., 20 stycznia 2014 r. oraz 10 lutego 2014 r.,
- uwzględniając rezolucje Parlamentu Europejskiego z dnia 17 stycznia 2013 r., 12 września 2013 r. i 12 grudnia 2013 r. w sprawie sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej,
- uwzględniając swoją wcześniejszą rezolucję z dnia 19 czerwca 2013 r. w sprawie Republiki Środkowoafrykańskiej,

- uwzględniając spotkanie na wysokim szczeblu w sprawie operacji humanitarnej w Republice Środkowoafrykańskiej, które odbyło się w Brukseli w dniu 20 stycznia 2014 r.,
- uwzględniając konferencję darczyńców na rzecz międzynarodowej misji wsparcia w Republice Środkowoafrykańskiej (MISCA), która odbyła się w Addis Abebie dnia 1 lutego 2014 r.,
- A. mając na uwadze, że pogłębienie kryzysu w Republice Środkowoafrykańskiej w grudniu 2013 r. doprowadziło do rezygnacji tymczasowego szefa państwa Michaela Djotodii oraz tymczasowego premiera Nicolasa Tiangaye'a w dniu 10 stycznia 2014 r.;
- B. mając na uwadze, że w dniu 20 stycznia 2014 r. w następstwie decyzji Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Środkowej Przejściowa Rada Narodowa wyznaczyła nowego tymczasowego szefa państwa – Catherine Sambę-Panżę; mając na uwadze, że w dniu 25 stycznia 2014 r. tymczasowa prezydent powołała na stanowisko premiera André Nzapayéké, a także mając na uwadze, że utworzono nowy rząd;
- C. mając na uwadze, że pogorszenie sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej mogłoby doprowadzić do zachwiania stabilności w tym regionie; mając na uwadze, że przywrócenie bezpieczeństwa stanowi priorytet, który wymaga rozbrojenia wszystkich członków Antybalaki i ciągłej neutralizacji byłych rebeliantów koalicji Séléka;
- D. mając na uwadze, że siły międzynarodowej misji wsparcia w Republice Środkowoafrykańskiej podlegające Unii Afrykańskiej doskonale współpracują i uzupełniają się z siłami francuskimi (Sangaris); mając na uwadze, że obecny poziom wykorzystania sił nie jest wystarczający do zapewnienia bezpieczeństwa ludności; mając na uwadze, że Rada Unii Europejskiej podjęła decyzję o organizacji misji EUFOR w Republice Środkowoafrykańskiej w celu zabezpieczenia portu lotniczego w Bangui i pobliskiego obozu, w którym zakwaterowanych jest 100 000 uchodźców;
- E. mając na uwadze, że w rezolucjach Rady Bezpieczeństwa ONZ przewidziano ramy prawne dla interwencji Unii Afrykańskiej, Francji i UE; mając na uwadze, że od dnia 5 grudnia 2014 r. przedmiotowe operacje nie były operacjami militarnymi, a obejmowały raczej utrzymywanie porządku; mając na uwadze, że osiągnięcie całkowitego bezpieczeństwa nie jest możliwe; mając na uwadze, że ostatecznie Republika Środkowoafrykańska będzie musiała stworzyć armię środkowoafrykańską;
- F. mając na uwadze, że tymczasowa prezydent z zadowoleniem przyjęła interwencję UE; mając na uwadze, że wezwała ona ONZ do ustanowienia operacji utrzymywania pokoju w Republice Środkowoafrykańskiej w celu zapewnienia kontroli nad wielowymiarowym kryzysem; mając na uwadze, że zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ 2027 (2013) istnieje możliwość, że międzynarodowa misja wsparcia w Republice Środkowoafrykańskiej zostanie przekształcona w operację utrzymywania pokoju ONZ, aby zapewnić jej ciągłe wsparcie finansowe, co w tym zakresie stanowiłoby poparcie zalecenia Sekretarza Generalnego, Ban Ki-moona, aby rozmieścić w Republice Środkowoafrykańskiej 11 820 członków sił pokojowych ONZ, w tym 10 000 żołnierzy i 1 820 policjantów, w celu przywrócenia porządku i bezpieczeństwa w tym regionie;
- G. mając na uwadze, że pomoc finansowa udzielona przez wspólnotę międzynarodową ma istotne znaczenie dla przywrócenia bezpieczeństwa i władzy państwa, a także dla realizacji suwerennych funkcji państwa i jego zadań w dziedzinie edukacji i w dziedzinie społecznej; mając na uwadze, że pomoc ta jest pilnie potrzebna i nie można jej uzależniać od zerowego ryzyka lub całkowitego bezpieczeństwa;
- H. mając na uwadze, że rozbrojenie, pojednanie, odbudowa, dialog polityczny i położenie kresu bezkarności są kluczowe dla zlikwidowania przyczyn niestabilności państwa, a także mając na uwadze, że integralność terytorialna państwa nie może być zagrożona; mając na uwadze, że w celu przeprowadzenia zaplanowanych na dzień 15 lutego 2015 r. wyborów konieczna jest minimalna reorganizacja administracyjna państwa; mając na uwadze, że w tym celu wspólnota międzynarodowa powinna popierać transformację, aby wesprzeć proces wyborczy;
- I. mając na uwadze, że w dniu 14 marca 2014 r. Przejściowa Rada Narodowa oficjalnie rozpoczęła pracę nad nowym projektem konstytucji; mając na uwadze, że utworzono państwowy organ wyborczy; mając na uwadze, że w dniu 13 marca 2014 r. komisarz europejski ds. rozwoju ogłosił, że Republice Środkowoafrykańskiej przyznano nową pomoc w postaci 81 mln EUR, przy czym kwota ta ma charakter dodatkowy w stosunku do 20 mln EUR przekazanych już przez UE z myślą o wsparciu procesu wyborczego w Republice Środkowoafrykańskiej;
- J. mając na uwadze, że wielu sprawców naruszeń praw człowieka i zbrodni wojennych nie jest ściganych; mając na uwadze, że w dniu 20 stycznia 2014 r. Marie-Thérèse Aissata Keita-Bocoum została powołana na stanowisko niezależnego eksperta ds. sytuacji w zakresie praw człowieka oraz że Rada Bezpieczeństwa ONZ zwróciła się do niej o przedłożenie sprawozdania w marcu 2014 r.; mając na uwadze, że w dniu 22 stycznia 2014 r. Sekretarz Generalny ONZ ogłosił utworzenie międzynarodowej komisji, mającej na celu zbadanie wszystkich zgłoszonych przypadków naruszenia praw człowieka; mając na uwadze, że komisja ta rozpoczęła prace w dniu 11 marca 2014 r.;
- K. mając na uwadze, że w rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ 2134 (2014) z dnia 28 stycznia 2014 r. zezwolono na stosowanie sankcji wobec osób, które stanowią zagrożenie dla pokoju, stabilności i bezpieczeństwa; mając na uwadze, że dnia 7 lutego Urząd Prokuratora Międzynarodowego Trybunału Karnego wszczął wstępne dochodzenie w sprawie przestępstw popełnionych od września 2012 r.;

- L. mając na uwadze, że zgłoszono okrucieństwa, jakich dopuściły się obie strony, i mając na uwadze, że w dniu 3 marca 2014 r. Sekretarz Generalny ONZ opublikował sprawozdanie, w którym potwierdzono naruszanie praw człowieka; mając na uwadze, że kryzys nie przekształcił się jeszcze w wojnę domową o podłożu wyznaniowym, jednak utrzymuje się ryzyko eskalacji;
- M. mając na uwadze, że nadużycia, zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciwko ludzkości skłaniają muzułmanów do ucieczki z kraju, do powrotu do ich kraju pochodzenia lub do schronienia się w obozach dla uchodźców utworzonych na terytorium Republiki Środkowoafrykańskiej; mając na uwadze, że taka ucieczka do krajów podregionu, odbywająca się dobrowolnie lub pod przymusem, skutkuje poważnym kryzysem gospodarki realnej; mając ponadto na uwadze, że nie ma państwowego budżetu, a wynagrodzenia w sektorze publicznym są opóźnione o kilka miesięcy, podczas gdy konieczne jest przywrócenie prefektur;
- N. mając na uwadze, że porządek publiczny i naruszanie bezpieczeństwa w Republice Środkowoafrykańskiej przyczyniają się do poważnego kryzysu humanitarnego, który doprowadził do wysiedlenia niemal miliona osób, a także mając na uwadze, że kryzys ten charakteryzuje się niedoborem żywności, brakiem funkcjonujących zakładów opieki zdrowotnej i niewystarczającą liczbą produktów leczniczych;
- O. mając na uwadze, że od dwóch lat nie funkcjonuje system edukacji; mając na uwadze, że młodzi ludzie nie mają pracy; mając na uwadze, że według UNICEF-u do sił i ugrupowań zbrojnych zwerbowano 6 000 dzieci;
- P. mając na uwadze, że należy zwalczyć przyczyny leżące u podstaw kryzysu w Republice Środkowoafrykańskiej poprzez przyjęcie szeroko zakrojonego i całościowego podejścia, uwzględniającego powiązania między zarządzaniem państwem, rozwojem gospodarczym i bezpieczeństwem z myślą o poprawie warunków życia ludności i ustanowieniu trwałego pokoju;
- Q. mając na uwadze, że UE jest najważniejszym partnerem Republiki Środkowoafrykańskiej w obszarze spraw humanitarnych i rozwoju; mając na uwadze, że UE zwiększyła swoje zobowiązania humanitarne, które w latach 2013/2014 wyniosły ponad 100 mln EUR; mając na uwadze, że w dniu 20 stycznia 2014 r. międzynarodowi darczyńcy zobowiązali się zapewnić pomoc w wysokości dodatkowych 496 mln USD; mając na uwadze, że Komisja Europejska rozpocznie program rozwoju dostosowany do poszczególnych osób, na który przeznaczono 101 mln EUR, z myślą o przywróceniu podstawowych usług społecznych i środków utrzymania, zwłaszcza w dziedzinie edukacji, opieki zdrowotnej oraz bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia;
1. z zadowoleniem przyjmuje powołanie przez Przejściową Radę Narodową Catherine Samby-Panzy na stanowisko nowego tymczasowego prezydenta Republiki Środkowoafrykańskiej i utworzenie nowego rządu; zapewnia ich o swoim pełnym wsparciu i wzywa wszystkie siły polityczne do pomocy w przywróceniu pokoju i odbudowie państwa;
 2. wyraża głębokie zaniepokojenie sytuacją w Republice Środkowoafrykańskiej, która charakteryzuje się poważnym pogorszeniem porządku publicznego; potępia przemoc, która uniemożliwia właściwe funkcjonowanie podstawowych usług oraz pogarsza i tak krytyczną sytuację humanitarną i gospodarczą; podkreśla pilną potrzebę przywrócenia usług społecznych i ochrony zdrowia oraz wyposażenia na nowo ponownie otwieranych szkół;
 3. wzywa partnerów międzynarodowych do udzielenia wszelkiego możliwego wsparcia w odniesieniu do wspólnych wysiłków w obszarze bezpieczeństwa, pomocy humanitarnej i ustanowienia praworządności, a także ożywienia gospodarczego;
 4. zdecydowanie potępia poważne naruszenia prawa humanitarnego i rozpowszechnione naruszanie praw człowieka;
 5. podkreśla, że nie można pozwolić, aby osoby, które dopuściły się poważnych naruszeń praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego, uniknęły kary; wzywa do ich wydania, zidentyfikowania, ścigania i ukarania zgodnie z krajowym i międzynarodowym prawem karnym; z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie międzynarodowej komisji składającej się z trzech członków, mającej na celu prowadzenie dochodzeń w sprawach dotyczących naruszenia praw człowieka, a także powołanie Marie-Thérèse Aissaty Keity-Bocoum na stanowisko niezależnego eksperta;
 6. z zadowoleniem przyjmuje skuteczne działania międzynarodowej misji wsparcia w Republice Środkowoafrykańskiej i sił francuskich (misji Sangaris); zauważa, że sytuacja w Bangui ulega stopniowej poprawie;
 7. popiera wdrożenie rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ 2127 (2013), uprawniającej do przymusowego rozbrojenia wszystkich bojówek bez wyjątku;
 8. wzywa państwa członkowskie UE do dokonania wkładu w misję EUFOR w Republice Środkowoafrykańskiej, aby można ją było sprawnie realizować; wzywa członków Rady Bezpieczeństwa ONZ do przychylenia się do wniosków Sekretarza Generalnego i władz tymczasowych Republiki Środkowoafrykańskiej o zorganizowanie misji utrzymania pokoju ONZ i o zatwierdzenie jej finansowania; wzywa do umocnienia międzynarodowej misji wsparcia w Republice Środkowoafrykańskiej i wyraża uznanie dla państw afrykańskich, które ją wspierają;
 9. wzywa wspólnotę międzynarodową do mobilizacji wszelkich niezbędnych finansowych, ludzkich i innych zasobów w celu wzmocnienia obecności międzynarodowych sił bezpieczeństwa, które należą głównie do sił afrykańskich;

10. potępia ataki wymierzone przeciwko muzułmanom i chrześcijanom; wyraża obawę, że ten konflikt może przekształcić się w wojnę domową o podłożu wyznaniowym; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki władz religijnych na rzecz zapobieżenia konfliktowi o podłożu wyznaniowym i zachowania tradycyjnego, pokojowego współistnienia;
 11. uważa, że niezbędne jest ustanowienie komisji prawdy i pojednania w celu zaradzenia aktom przemocy, ochrony praw ofiar, zapobiegania bezkarności i umożliwienia przekształcenia kraju w demokratyczne państwo opierające się na zasadach poszanowania praw człowieka, praworządności i ponoszenia odpowiedzialności przez poszczególne osoby, tak aby ludzie mogli żyć w godnych warunkach;
 12. opowiada się za przywróceniem instytucji Republiki Środkowoafrykańskiej; popiera przeprowadzenie wyborów parlamentarnych i prezydenckich w lutym 2015 r. i zachęca społeczeństwo obywatelskie do udziału w debatach na temat przyszości Republiki Środkowoafrykańskiej;
 13. wzywa do bezzwłocznego przedsięwzięcia środków z myślą o stawieniu czoła skutkom konfliktów, w szczególności do przeprowadzenia reformy sił zbrojnych i sił bezpieczeństwa, repatriacji uchodźców, doprowadzenia do powrotu osób wewnętrznie przesiedlonych, przywrócenia organów lokalnych, mobilizacji potencjału ludzkiego, który spoczywa w państwie i społeczeństwie obywatelskim, oraz wdrażania wykonalnych programów rozwoju; wzywa wspólnotę międzynarodową do udzielenia pomocy i wsparcia organom Republiki Środkowoafrykańskiej i państw ościennych, które muszą radzić sobie ze skutkami tego konfliktu, w szczególności z zagrożeniami w zakresie braku bezpieczeństwa żywnościowego;
 14. podkreśla znaczenie realizacji zintegrowanej, subregionalnej strategii, która oprócz bezpieczeństwa obejmuje także rozwój gospodarczy i społeczny, demokrację i poszanowanie praw człowieka, w celu utworzenia drogi zrównoważonemu rozwojowi w tym regionie;
 15. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki poczynione przez organy krajów podregionu;
 16. z zadowoleniem przyjmuje zwiększone wsparcie udzielone przez UE w odpowiedzi na kryzys humanitarny, zachęca UE i jej państwa członkowskie do dalszego podejmowania wysiłków na rzecz koordynacji ich działań z innymi darczyńcami oraz wzywa wszystkie strony do zagwarantowania organizacjom humanitarnym bezpośredniego i swobodnego dostępu do wszystkich potrzebujących osób; wzywa wspólnotę międzynarodową do wypełnienia powziętych zobowiązań w zakresie dostarczania środków finansowych;
 17. przypomina, że zasoby finansowe nie mogą być uzależnione od całkowitego bezpieczeństwa; popiera pilny apel tymczasowej prezydent o pomoc w formie wsparcia budżetowego, któremu towarzyszy wspólne zarządzanie;
 18. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji instytucjom przejściowym Republiki Środkowoafrykańskiej, instytucjom Unii Afrykańskiej i Unii Europejskiej, Radzie AKP, Międzynarodowej Organizacji Frankofonii, Wspólnocie Gospodarczej Państw Afryki Środkowej (ECCAS) i Sekretarzowi Generalnemu ONZ.
-